9. Årg. AUG. 1904. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Kinesisk ämbetsmans mottagning.

Innehåll

I skolen vara mina vittnen (Forts.). — Brefafdelningen. — Kvartalsberättelser. — Strödda missionsunderrättelser. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

I skolen vara mina vittnen.*

Forts. fr. föreg. n:r.

Jag nämnde nyss, att det ligger så nära till hands för missionen att fira årshögtid på Kristi Himmelsfärdsdag. I vårt grannland Tyskland är det en sed, att missionssällskapen fira sina årshögtider under pingstdagarne, och det ligger också mycket nära tillhands. Hvad ligger det månne i detta? Jo, däri ligger ett erkännande af det djupa behofvet af *uppfyllelse af den Helige Ande* i missionen så väl för missionsförsamlingen som missionärerna och missionsmarken. Åtminstone är det detta, som från början infört en sådan sedvänja. Huru det sedan kan hafva blifvit — vanan förslöar så lätt — det vet jag icke. Det ligger dock något i detta, och det, som däraf är från Herren, det må vi taga vara på. Vi se ju, att Herren Jesus med sitt ord till lärjungarne om vittnandet förenar detta löfte: »I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer öfver eder.» Mina vänner, detta är ändock det djupaste behof, som finnes både för Kristi församling öfver hufvud taget och för hvarje missionär liksom för missionsmarken, att få utgjutelsen af den Helige Ande. Den Helige Ande är nämligen gåfvan framför alla andra gåfvor. Han är den gåfva, i hvilken alla andra gåfvor, som vi behöfva fa från vår himlafarne Mästare och Frälsare, äro liksom sammanfattade och inneslutna.

Eller behöfver icke *missionsförsamlingen* uppfyllas med Kristi ande, ja, i sanning *döpas* med hans ande? Herren Jesus brukar ju själf det uttrycket, och det syftar ju på en rikedom af andeutgjutelse såsom ett dop, hvari hela personligheten liksom sänkes ned för att uppstå till nytt lif, ny kraft, ny glädje, nytt ljus, ny kärlek, ja, så att allting blir nytt. Vi talade om, att det kan komma ljumhet, kallsinnighet och likgiltighet in i Kristi församling. Det kan det visserligen och det mången gång i olika riktningar. Hvad är nu botemedlet gent emot allt detta om icke just det, att vi räcka upp våra händer i bön till vår himlafarne Frälsare och anropa honom om uppfyllelse af hans löfte att gifva oss en rik och djup delaktighet af sin Helige Ande? Det är icke den ena eller andra åtgärden, som i det afseendet hjälper, utan det är en förnyelse af den Helige Ande. Och jag tänker, att vi allesammans äro mer eller mindre medvetna härom. Ack, att det hos oss komme till ett verkligt åkallande af Herren Jesu stora frälsarenamn till mottagande af ny välsignelse, ny för i dag, ny för i morgon, ny för hvarje dag och stund! Då skulle missionselden börja brinna ibland oss på ett annat sätt än förut. Då skulle nitälskan bo i våra hjärtan. Då skulle det blifva en sådan fart i vår invärtes människa, att vi icke skulle kunna vara stilla, med mindre vi gjorde, hvad vi kunde, för att Herrens evangelium skulle kunna komma ut i världen.

Och månne icke våra *bröder och systrar,* som stå ute *på missionsfältet,* behöfva ny delaktighet af Kristi ande? Jo, förvisso. Jag har till min stora sorg från olika trakter af jorden genom vissa omständigheter fått höra talas om, att det finnes missionärer, som på missionsfälten lefva sig själfva. Ja, det kan vara så. En missionär är icke genom sin missionskallelse undantagen från faran att lefva sig själf. Våra missionärer behöfva dagligen och stundligen en ny andeuppfyllelse och det så mycket mer, som just de omständigheter, i hvilka de befinna sig, äro öfvermåttan frestande. Det är godt, när en missionär genom den Helige Ande sändes ut för att vittna om Kristus. Så var det med Paulus och Barnabas. Den Helige Ande sade till de äldste i Antiokia: »Afskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk, hvartill jag har kallat dem.» Och det står om dem: »Dessa, sålunda utsände af den Helige Ande, foro åstad för att förkunna evangelium». Det står också i vår text, att Jesus genom den Helige Ande gaf uppdrag åt de apostlar, han hade utvalt. Hvad är kallelsen värd, om det icke är en kallelse, gifven genom den Helige Ande? Att vara utsänd af den Helige Ande, det är det första. Sedan kommer arbetet med alla dess frestelser, vedermödor och svårigheter. Då behöfves dag efter dag en *ny andeuppfyllelse* för våra bröder och systrar, som stå ute på missionsfältet, på det att de dag efter dag må hafva den rätta friskheten, den rätta kraften, det rätta lifvet, det rätta ljuset, den rätta kärleken i verket, så att det aldrig sjunker ned till att vara ett maskineri allenast, ett handtverk, ett yrke, som man fullgör af tvång utan så att det blir verklig frihet, den frihet, hvartill Kristus har frigjort oss.

Och månne icke *missionsmarken* behöfver en sådan utgjutelse af den Helige Ande? Tänk, så mycket, som är sådt här och där på missionsfälten, äfven i Kina, huru mycket, som är sådt af lefvande Guds ord i människors hjärtan! Men det ligger där; det synes kanske icke, att något skjuter upp ens som en brodd. Hvad behöfves? Du vet, att när det är sådt i jorden, behöfver det på våren komma ett nådeligt regn. När så regnet faller på den besådda marken och solen skiner, då spirar det upp först brodd, sedan stjälk, och sedan mognar det mer och mer, till dess det blir verklig frukt. Hvad missionsmarken behöfver, är ett *andregn,* på det att allt, som där är sådt, må spira upp i människors hjärtan och bära verklig frukt till Herrens ära.

När vi nu äro samlade till missionshögtid, må vi då förena oss om att bedja ned en rik andeutgjutelse öfver Kristi församling här hemma och öfver oss själfva, som äro samlade här denna stund, men icke upphöra därmed utan fortsätta att sträcka ut våra händer i tron dag efter dag för att åter och åter uppfyllas med den Helige Ande såsom en daglig välsignelse ofvanefter. Och så skola vi äfven förena oss om att bedja för våra bröder och systrar ute på missionsfältet, den ene med den andre, och nu tänka vi särskildt på våra bröder och systrar i Kina, att också de måtte få delaktighet i Kristi ande, djupare och rikare än någonsin, till att blifva alltmer dugliga verktyg för Herren i hans stora rikssak, detta midt under det vi med tacksamhet

* Föredrag af pastor T. Lindhagen vid Svenska Missionens i Kina årsmöte i Betlehemskyrkan.

och glädje erkänna den välsignelse, som Herren redan har gifvit dem, och som han alltfort gifver. Ja, skola vi icke, vi, som äro samlade här till årshögtid, sända det budet från Herren till de bröder och systrar, som stå ute på fältet: »Låten eder uppfyllas med Anden! Bedjen om djupare och rikare delaktighet i Anden!» Det är detta, det gäller. En sådan broderlig hälsning skall förvisso mottagas med tacksamhet af hvarje rättsinnig broder och syster, ty i detta afseende behöfva vi alla ny väckelse för hvarje dag. Det ordet: »uppfyllens med Anden!» står där liksom nytt för hvarenda dag för hvarje Jesu lärjunge. Skulle vi då icke förena oss om att bedja om Andeutgjutelse och ett nådeligt himmelskt regn från den himlafarne öfver missionsmarken så att det, som där är sådt, verkligen måtte spira upp och bära frukt till Herrens ära? Våra böner äro fattiga, jag vet det, de äro syndares böner inför nådens tron. Men syndare, som bedja i tron på Herrens löften, de skola förvisso bönhöras, ty löftet står fast. Löftet är icke blott gifvet för den första kristna tiden. Det står fast äfven i våra dagar. Pingstvälsignelsen var rik men icke ämnad att vara en välsignelse inskränkt till pingsttiden eller den första lärjungaskaran. Den var ämnad såsom en välsignelse för Kristi församling under alla tider, och Herren åtrår af oss, att vi, i det vi taga fasta på hans löften om Andens utgjutelse, i tron mottaga honom. Jag tänker, att om vi denna stund förena oss om detta, skall det bidraga till att det därute i Kina i någon ringa mån skrifves en fortsättning till Apostlagärningarna, dessa apostlagärningar, hvilka omtala evangelii seger ute i världen, och som i själfva verket snarare än att kallas »Apostlagärningar» borde kallas för »den himlafarnes gärningar». Den himlafarne vill ännu göra stora gärningar genom sina lärjungar på jorden. Han har bestigit konungatronen med det ordet: »Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden», samt gifvit det löftet: »Si, jag är med eder alla dagar intill världens ände.» Vi stanna då inför den himlafarne och knäppa våra händer i tron på hans löfte, bedjande till honom. Amen!

Huacheo, Långfredagen 1904.

För ett par dagar sedan lämnade jag T'ong-cheo för att tillbringa några dagar i evangelisten »Kaos» hem på en af våra utstationer, Huacheo. Det är första gången, som jag sedan min ankomst till Kina är ensam ute bland kineserna, men ensam känner jag mig dock icke, ty jag kan som den sunemitiska kvinnan säga: »Jag bor ju midt ibland mitt folk». Det är en särskild glädje att bo i ett kristet kinesiskt hem, där »allt har blifvit nytt» genom Kristi evangelii omskapande kraft. Evangelisten, som eljes ofta är ute och predikar i den omkringliggande trakten, är hemma dessa dagar. Man skulle om honom vilja säga, att han är »en sann israelit, i hvilken intet svek är», ty det är något så öppet och ärligt öfver hela hans väsen, och han är äfven en sann lärjunge, ty han förblifver i Guds ord, älskar det, lefver efter det och lärer det. Därför har han alltid något att gifva, då han talar till andra. Jag fick särskildt hjälp af hans aftonbön häromdagen. Han går igenom Apostlagärningarna och läste i kap. 8: 14—25 om huru Petrus och Johannes foro ned till Samarien. »Hvarför?» sade han, »ej i första rummet för att *predika* för dem utan *för att bedja för dem*, att de måtte få den Helige Ande». För mig, som ännu ofta frestas att som Mose klaga öfver »ett svårt målföre och en svår tunga», kom detta budskap som en djupgående lärdom. Gud lade på mitt hjärta, att det *bästa*, jag kan göra för hans älskade härute, är att bedja för dem; sedan gifver nog Herren nåd till det andra. Vår evangelist glömde icke heller att påpeka, att apostlarna äfven »vittnade och talade Herrens ord samt predikade evangelium i många byar i Samarien». En annan gång slog han under ett samtal ett nytt hammarslag på samma lärdom, då han talade om, att apostlarne ägnade sig ständigt åt *bönen* och ordets tjänst — bönen först! Jag skrifver detta, dels emedan det skall glädja eder att se, huru Gud kan fostra de sina, och dels emedan jag tror, att mången lärjunge därhemma kan behöfva denna påminnelse från en kinesisk kristen.

Hans unga hustru är en ovanligt älsklig kvinna, som med glädje och frimodighet vittnar om Jesus. De hafva tre små gossar, som växa upp under detta kristliga inflytande, sjunga och bedja. Då en af mina många besökande en dag frågade mig, hvarifrån mitt värdfolk fick sitt underhåll, och jag tvekade att säga, att de underhöllos af utländingarne för sin tjänst, förekom mig den lilla sexåringen med att säga: »Vi få det från Gud»! Till familjen hör ytterligare den gamla farmodern, som äfven blifvit förd från mörker till ljus, och så är här en liten skola för gossar, som en kristen lärare förestår, och ett par tjänare.

Första dagen kom den ena lilla skaran af kvinnor efter den andra för att se på utländingen. Ja, de kommo endast för att *se*, men jag har försökt att ej låta någon gå utan att hafva hört mitt budskap. Ibland hafva vi fått glädjas åt en liten uppmärksam skara, men oftast äro de besökande så upptagna af allt annat, att det ej blir mycken stillhet i sinnena. De mest underliga frågor har jag måst besvara angående min person och mina förhållanden. Men det finnes också sådana, som verkligen synas fatta ordet om en lefvande Gud, hans tillbedjan, vår synd och frälsningsvägen. Eftersom de fortsatte att komma till sent på kvällen, var jag till slut så trött, att jag ej orkade tala mer. Särskildt tröttsamt blir det ju, då man har ett begränsadt ordförråd och måste repetera det för hvarje gång, och *stor nåd* behöfves för att kunna tala i Anden, med tanke på att *hvarje* själ är dyrbar. Under det jag satt och lät mig beskådas, talade min värdinna till dem, och jag hade den tillfredsställelsen att höra henne säga, just hvad jag själf ville hafva sagt och det mycket bättre, än jag någonsin kunde ha sagt det. Jag fick en ny påminnelse om att missionärernas förnämsta uppgift nu är att fostra de kristna kineserna, så

att de sedan i sin tur må tala evangelium till sitt eget folk.

I går sjuknade en af skolgossarne i feber med värk i hufvudet och ondt i halsen. På aftonen samlades vi som vanligt till aftonbön i rummet, där han låg. Jag talade något öfver orden: »Åkalla mig i nöden, så skall jag hjälpa dig, och du skall prisa mig»; om huru Guds hjälp *är* viss, äfven om han ej skulle hjälpa på samma tid och sätt, som vi önska; huru han vid Lazarii sjukdom dröjde med hjälpen för att visa sin härlighet, men huru han ock kan besvara våra böner genom att hjälpa ögonblickligt. Sedan förenade vi oss i bön för den sjuke; Guds Ande var så förnimbart nära.

I dag på e. m. promenerade jag litet utanför staden. Denna plats är så vacker, och allt står nu i sin härligaste ljusa, friska vårfägring. Med evangelistens lille gosse i sällskap gick jag till en liten bäck, där några kvinnor höllo på att tvätta. Icke var det något »böneställe», men jag blef dock så lifligt påmind om huru Paulus i Filippi gick »utom porten längs med en flod och satte sig ned och talade med de kvinnor, som hade sammankommit». I mitt hjärta bad jag, att här skulle finnas någon Lydia, hvilkens hjärta Herren skulle öppna. De snälla kvinnorna bjödo mig sitta, och snart hade jag en liten grupp omkring mig, till hvilken jag, sedan de vanliga frågorna och svaren blifvit utbytta, fick tala om, huru Gud älskade världen.

Senare på aftonen sammankommo vi till bön, och med tanke på de skaror, som just denna dag samlas kring talet om korset, sökte jag i all svaghet tala om samma ämne. Vi bådo: »Herre, tänk på mig», — på oss — och förnummo, att vi voro föremål för hans fridstankar.

Tisdag. Påskdagarna hafva nu förflutit. Påskdagen var särskildt ljuflig, Jesus mycket nära. »Han blef dem snart *en helgedom* i de länder, dit de kommo», Hes. 11: 16.

På morgonen samlades de kristna och sökarne, då jag talade till dem, och sedan hade vi bönemöte. Ett par timmar senare var den stora gudstjänsten, som evangelisten ledde. Han talade med både ande och kraft om Pauli omvändelse, om huru de, som nu förfölja Jesu lärjungar, blott behöfva *se Jesus* för att förfäras och falla till jorden, samt att den dag skall komma, då Jesu vänner åter skola blifva glada, när de se Herren, men att hans fiender då skola gömma sig och ropa till bergen: »fallen öfver oss och skylen oss för dens ansikte, som sitter på tronen och för Lammets vrede»!

Sedan voro vi hela dagen sysselsatta med kvinnorna. På aftonen talade skolläraren till oss, men han hade ej mycket att säga, har ej heller länge varit kristen.

Torsdag. De gångna dagarne hafva varit mycket upptagna. I måndags voro vi inbjudna till en by, en half mil härifrån, där två sökare bo. Tidigt på morgonen begåfvo vi oss åstad, fru »Kao» och jag ridande. Det var en härlig dag, och jag har ej förr i Kina njutit så af naturskönhet som denna morgon. Vår väg gick upp mot bergen, var smal och stenig, men rundt omkring var landskapet som en trädgård och luften frisk och ren. Vid framkomsten hade mycket folk sammankommit, och vi fingo många tillfällen att tala till dem. Efter middagen samlades vi till gudstjänst, då evangelisten talade, och sedan foro vi åter hem.

Tongcheo den 11:te april.

Endast ett par ord om mina sista dagar i Huacheo. Allt efter som ryktet om min därvaro spred sig, kommo allt flera kvinnor; de sista dagarna hade jag alls ingen tid för mig själf. Mycket trött var jag, men det var i alla fall en sådan glädje att »hela dagen förtälja hans frälsning», Ps. 71: 15. Efter en vecka kom fröken Eriksson, som varit ute i byarna på besök, och hämtade mig. Några af de troende, som skulle vara med på stormötet här, foro samtidigt med oss. Dessa högtidsdagar äro, äfven de, nu förlidna. Gud har välsignat oss med särskild stillhet och nåd. Men mitt bref är redan långt, så jag lämnar åt någon annan att skrifva därom.

O, käre missionsvän, bed *mer* för oss och *mycket mer* för de kinesiska kristna! Vill någon, som läst dessa rader, låta *Huacheo* få en plats i sitt hjärta och sina böner? För eder är det endast ett främmande namn, men inför Gud är det en stad med synd och nöd, för hvilken *han* ömmar. Och då I bedjen, så ihågkommen särskildt evangelisten Kao och hans hustru, att de må blifva utrustade med Helig Ande, kraft och nåd, att de må föra många själar till tro samt kunna stärka och uppbygga dem, som börjat söka lifvets väg!

Hjärtligaste hälsningar till hvarje missionsvän! Delaktig med eder i bedröfvelsen och riket och tålamodet i Jesus Kristus.

Jane af Sandeberg.

* * *

Vårmöte i Ishï.

Den 19:de och 20:de april hade vi vårmöte för en del af Ishï missionsdistrikt. Strax förut regnade det så hårdt, att vi redan beredt oss på att inställa mötet. Första mötesdagen uppgick dock strålande klar, och på f. m. hade vi till vår stora glädje troende samlade från församlingarna i Ishï, Lin-chin, Chou-chia-chuang och Chang-chuang. Som svar på en lång tids bön gaf Herren oss en ljuflig samvaro med de troende. Bönemöten, bibelförhör, kollektmöte, bekännelse- och vittnesbördsmöten samt församlingsmöten omväxlade med möten för ordets predikan.

Bibelförhöret visade ett stegradt intresse för inlärande af stycken ur bibeln samt några läroböcker efter ett för alla församlingar uppgjordt gemensamt schema. Glädjande var ock den bönens ande, som förmärktes, ledande till tacksägelse, åkallan och bön angående *bestämda* ting, i stället för ett bedjande i allmänna ordalag om saker utanför trons horisont. Kollekten från Linchins församling var macedonisk (se 2 Kor. 8: 2, 3); de öfriga församlingarnas bidrag nödvändiggjorde en extra föreläsning af broder Hahne öfver 2 Kor. 9: 6, som resulterade i en ny teckning af bidrag till nästa möte. — Bekännelsemötet med utgångstext fr. Ps. 32: 3: »Så länge jag teg, försmäktade mina ben», var särskildt dyrbart, visande, att ett kraftigt Guds Andes verk pågår ibland oss. En man steg upp och sade: »Jag bekänner inför Herren och församlingen, att jag varit i gräl med min bror om en penningesumma, som han förstört för mig. Han är min bror; jag borde glädja mig åt att ha kunnat hjälpa honom med det goda, jag äger. Jag har

syndat, men jag lofvar att icke mer kräfva honom för denna sak».

Broder Fransson, som nyligen besökt oss, fick med sin gåfva tjäna till stor välsignelse. Bland dem, som vid hans möten blefvo kraftigt berörda, voro en artist och en lärare. De voro djupt förkrossade öfver sina synder. Läraren, en graduerad, steg upp på plattformen och sade: »Jag är icke värdig att stå och tala med ansiktet vändt emot eder». Så vände han ryggen till församlingen, knäböjde och började bekänna sina synder samt bedja till Herren. Det var en gripande stund, och tårar syntes i mångas ögon.

Vid församlingsmötena pröfvades dopkandidater samt ordnades med ledare för mötena i landsorten. Regelbunden predikan af bestämd predikant skall härefter hållas en gång i månaden i Hsie-tsuen, där min trofasta hustru fick utsä det första evangeliifröet.

På andra mötesdagen fingo vi glädjen mottaga i församlingen 3 bröder och 2 systrar, som döptes af broder Hahne. De ha hvar sin intressanta historia, som dock är för lång att här intagas.

Vårmöten i de två återstående församlingarna, Suen-chuang och Pei-chuang, skola äfven hållas denna månad; vi hoppas då åter kunna upptaga flera i församlingsgemenskap.

Skörden är mycken, men arbetarne äro få. Vi hade just för första gången efter arbetets återupptagande efter förföljelsen fått ordinarie kvinnliga arbetare för distriktet och hoppades på mycket i förberedelseväg till vårmötena — då dessa arbetskrafter genast rekvirerades på annat håll. Fröken Forsberg är ännu kvar i Pu-chaw såsom sjuksköterska åt fröken Prytz.

Året har hittills varit fullt af pröfningar för vår lilla skara, då sjukdom och död frampressat suckan och tårar. Herren hjälper oss dock att se kärleken i allt, hvad han gör; och vi bli därigenom vinnande i stället för förlorande.

Varmaste hälsning till hvar och en, som följer oss med kärlek och förbön.

Herren lefver, lofvad vare vår klippa och upphöjd vare vår frälsnings Gud.

Eder i Herren
L. H. Linder.

Sinan Hsien den 22 april 1904.

Käre broder Holmgren.

I dag fick jag det ordet ur Ebreer-brefvet: »Han kan fullkomligt frälsa dem, som genom honom komma till Gud, och lefver alltid för att bedja för dem».

Här i Sinan hafva vi haft den stora glädjen att mottaga mr Sloan på ett besök några dagar. Han var på genomresa från söder upp till Shansi för att besöka stationerna. Han stannade här flera dagar, längre än ämnadt var, ty regnväder hindrade afresan. Vi hade under tiden möten kring Guds ord hvarje dag. Broder Beinhoff eskorterade mr Sloan vidare. Systrarna Sigrid E. och Maria P. voro hos oss, och vi hade äfven frågat systrarna i Iung-ning, om de kunde komma öfver på en vecka, men det lät sig ej göra. Mr Sloan var mycket snäll och Herren var på ett förnimbart sätt ibland oss hela tiden. Mr Sloan hade flera bibelsamtal öfver Rom. 8 äfvensom andra ämnen, hvilka vi särskildt bådo honom genomgå. På söndagen talade han genom tolk till kineserna. Efter några dagar, när molnen något lättade, afreste han till Shansi. Nästa dag började det dock åter regna, så att han fick en mycket besvärlig resa i regn och snö på förskräckliga vägar. Vagnar kunna i sådant väglag ej komma fram, utan han fick rida.

Vi hafva alla varit friska här i Honan, men från Shansi hör jag, att flera af syskonen äro sjuka. Vi bedja Herren leda allt till en god utgång.

Vårt missionsarbete har sina svårigheter. O, att vi lärde oss lefva i Gud och dag för dag vandra i kraften af Herrens Ande! Jag förstår eller tror mig förstå en hel del, men att rätt på allvar och i verklighet fatta och äga, hvad Gud beredt åt oss, det tycker jag ofta, att jag är så trög till. »Den rättfärdige skall lefva af tro.»

Gud har varit god mot oss och gifver oss uppmuntringar emellanåt.

Ack, Kinas millioner hedningar behöfva vårt arbete i Herren, vår tro och våra böner. Låtom oss ej förtröttas!

Hjärtliga hälsningar till bröderna i kommittén.

Jag förblifver i all tillgifvenhet eder

G. A. Stålhammar.

Kvartalsberättelser:

1. För Ishï distriktet. 1:sta kvartalet 1904.

Distriktspersonal: Hugo Linder, Axel och Anna Hahne, Inez Berzelius samt under sista delen af kvartalet Agnes Forsberg och Maria Harms.

De regelbundna predikoturerna i distriktet — en i månaden i hvardera af de fyra kretsarne — samt de söndagliga gudstjänsterna på stationen hafva uppehållits dels af missionärerna, dels af infödda medhjälpare.

Agnes Forsberg tillbragte något öfver en vecka i Liu-chin-kretsen, där stor välsignelse förspordes.

Husbesök ha gjorts af Agnes Forsberg och Maria Harms samt något af Inez Berzelius. Den senare har dock hufvudsakligen varit upptagen med språkstudier.

Två fattiga sjuklingar ha vårdats af H. Linder och Inez Berzelius samt under en tid af fröken Landmark.

Opieasyl har öppnats i mars månad af Hugo Linder. Kvinnliga patienter ha äfven mottagits af Anna Hahne.

Undertecknad har hållit en bibelkurs på 24 dagar med 12 deltagare utom de på stationen boende deltagarne. De ämnen, som genomgingos, voro:

I. »Bön, bibelläsning, predikan».

II. Kort öfversikt af bibelns böcker.

III. Den kristna lärans hufvudsanningar.

1. En sann Gud, som skapat allt. 2. Människans fall och fortsatta synd. 3. Straff. 4. Försoning. 5. Förlåtelse och rättfärdiggörelse. 6. Helgelse. 7. Den kristnes nådelön.

Stor flit och uppmärksamhet visades af alla deltagarne, och af flere uttalades verklig tacksamhet för tillfället till studium af Guds ord.

Ishï den 31 mars 1904.

Axel Hahne.

2. För Haichow och Puchow med utstationer. 1:sta kvartalet 1904.

»*Förtäljen bland hedningarna hans ära, bland alla folk hans under.* Ps. 96: 3.

Haichow:

Under årets första månad hade jag fortfarande att tillse bygget i Puchow, hvarför jag ej kunde vara mycket hemma på stationen. Efter det kinesiska nyåret — hvilket i år inföll den 16:de febr. — hade vi bönevecka. De troende samlades hvarje e. m. till bön i den gudfruktiga familjen Lis hem. Nyårsvisiter hafva aflagts hos Taotai (Saltintendenten) i Üin-ch'eng så väl som hos mandarinerna i *Ngani*, *Haichow*, *Üsiang*, *Puchow* och *Ruicheng*. Möten på stationen Haichow ha hållits som vanligt hvarje Herrens dag, äfven bibelklass hvarje söndags e. m. med texter ur gamla testamentet samt för kvinnor hvarje onsdag. Min hustru ha dessutom hållit en tre veckors bibelkurs för kvinnor, hvilken dock måste afbrytas, då hon den 27 mars reste till Puchow för att sköta mig under min sjukdom. Efter en half månad af förkylning med lunginflammation har Herren nu återgifvit mig hälsan, hans namn ske pris! — Gosskola öppnades den 9:de mars i Haichow i ett nyligen förhyrdt hus med 8 elever. Min hustru undervisar 6 timmar i veckan i räkning, geografi och kinesiska skriftspråkets latinisering. Den 20:de mars hade vi glädjen få höra br. Fransson vid ett extra anordnadt missionsmöte. Åtskilliga tillkännagåfvo därvid sin önskan att mottaga syndernas förlåtelse. Den 9:de och 10:de april hölls vårt ordinarie vårmissionsmöte i Haichow, då tre personer, två män och en kvinna, döptes.

Puchow:

Reparationen af skolans hus härstädes afslutades först under jan. d. å. Fröken Frida Prytz med fröken Maria Bordsson till kamrat flyttade öfver till denna station en af de första dagarna i febr. för att upptaga arbetet med flickskolan. Denna öppnades den 7:de mars, och elevernas antal uppgick i slutet af månaden till 23.

Den 24:de och 25:te mars var vårmissionsmöte anordnadt i samband med missionär F. Franssons besök. Broder F. talade vid fyra tillfällen, åhörd med stort intresse af alla, och jag fick tjäna såsom tolk. Rätt många kommo fram och bådo Gud om syndernas förlåtelse, bland dem en del af skolflickorna. Hälsotillståndet i flickskolan, som ej varit det bästa, förvärrades betydligt mot slutet af mars, då det blef uppenbart, att skarlakansfeber utbrutit. Fröken Prytz insjuknade äfven hastigt med ungefär liknande symptomer. Vi måste då, fast med svidande hjärtan, upplösa skolan den 31:sta mars och sända hem eleverna. De flesta af flickorna äro nu återställda, och fröken Prytz är på bättringsvägen. En utmärkt välgörande verkan visade sig den af min hustru använda vattenbehandlingen medföra.

Utom i detta distrikt hafva som vanligt söndagliga möten hållits i tur och ordning i byar, där troende bo i distriktet *Üsiang*, äfvensom i *Ruicheng*. På den senare platsen hölls missionsmöte den 2:dra och 3:dje april (under min sjukdom), då bröderna *Ching* och *Lo* m. fl. predikade. De berätta, att de ha haft ett godt möte.

»Gifven åt Herren hans namns ära... Sägen bland hedningarne: Herren är konung.» Ps. 96: 8, 10.

Haichow den 9:de april 1904.

C. Henrik Tjäder.

3. För Han-cheng. 1:sta kvartalet 1904.

Då vi kasta en blick tillbaka på det just utlupna kvartalet, finna vi mången anledning att prisa *Herrens namn*. Med det pund, Herren förlänat, ha vi fått ockra inom de manliga och kvinnliga opieasylerna och d:o d:o gästrummen; genom husbesök, utförda af systrarna och bibelkvinnan; genom predikan af evangelister, kolportörer och andra församlingsmedlemmar på gator, gränder och marknader i städerna Han-cheng, Ho-Iang, Cheng-hsien, Peh-Shui, Chong-pu och Lo-Chuan jämte vissa till resp. städer hörande köpingar och byar.

Vårt arbete har hufvudsakligen bestått i att *så*, och därvid ha vi att tacka Herren, att vi näppeligen rönt det minsta motstånd på någon plats, däremot ofta funnit synnerligen mottaglig jordmån.

Vid ett besök i vårt egna präktiga hus i Ho-Iang, då jag en dag predikade för fullpackadt gästrum och just skulle illustrera mitt tal med en biblisk berättelse, öfverraskades jag af att en man ur hopen tog ordet ifrån mig samt fullföljde min påbegynda berättelse. Men ej nog därmed, han fortsatte sedan att mycket ifrigt och fängslande tala om Jesu lif och verksamhet på jorden samt slutade med att uttrycka sin förvåning öfver den underbara makt och visdom, som Jesus ägde. När han slutade, utbrast jag ej litet förvånad: »Men hör nu, min vän, hvar har ni varit och gjort bekantskap med denna lära, som ni tycks känna så väl?» »Ingenstädes», blef svaret; »jag köpte ett Mattei evang. af edert folk på höstmarknaden här, och då det kort därpå regnade, så att jag en dag ej kunde gå ut på åkern, tog jag fram det och läste däri och blef så intresserad, att jag måste läsa det om och om igen». — Sålunda upptäcker man, huru säden här och där börjar skjuta brodd.

Ho kan beräkna allt det intresse, som dessa många tysta små budbärare hålla på att uppväcka?

Men satan sår ock sitt ogräs, och som en följd däraf har jag sista tiden haft att ta i upptuktelse 3 à 4 af församlingsmedlemmarne för oordentligt lif.

Den verksamhetsgren, som alltid hos oss burit rik och ofta så godt som omedelbar frukt, är asylarbetet. Så vidt vi kunnat skönja, är det 5 à 6 patienter, som under detta kvartal fattat ett afgjordt beslut att följa Herren. Bland dessa äro 2 unga, gifta kvinnor, som ha förvånat oss, liksom Kornelius och hans vänner förvånade Petrus, då de visade sig *hafva fått* Guds Ande, innan Petrus ännu kunde vänta något sådant. Dessa kvinnor hade tydligen, innan de hunnit tillbaka till sina hem och fått rensa dem från afgudar, fått Guds Ande. Därom vittnade deras bönelif och *djupa* behof att få lära känna sanningen bättre. Genom besök, som systrarna nyss gjort i deras hem, ha vi fått veta, att de nu *frimodigt* vittna om Kristus för vänner och grannar.

»*Och ordet växte.*» *Gud ske lof!*

Aldrig ha tillfällena till välsignelserik verksamhet varit större, än de nu äro hos oss; men brist på medel och *arbetskrafter* äro stora hinder.

Måtte han, *som förmår göra vida mer, än vi kunna begära eller tänka, snart fylla bristerna!*

Rob. Bergling.

4. För Honan-fu. 1:sta kvartalet 1904.

Jan. 6:te ingicks öfverenskommelse med Fung-Huechü om hyrande af ett honom tillhörigt hus, beläget vid Hsias-chia-chieh nära norra gatan. Hyran för 10 år, 250 00 Täl, skulle erläggas i förskott. Penningarne öfverlämnades samma dag genom mandarinens försorg, hvarpå de ömsesidiga kontrakten stämplades och registrerades af densamme. — Under tiden före det kinesiska nyåret uppehölls predikan nästan hvarje eftermiddag i gatukapellet, hvarjämte många gånger, särskildt på lördagarne, predikan hölls på gatan och några besök aflades i närliggande byar. Under ferietiden efter kinesiska nyåret hölls en katekes- och bibelklass med troende från Honan-fu och Sinan-Hsien distrikten. Sedan marknaderna började, ha sådana besökts i närheten af Honan-fu. Resor ha äfven gjorts till de angränsande distrikten Ineng-chin och Yen-shih, där troende finnas. Byn Chang-yang har besökts upprepade gånger för att till gudstjänst samla de troende i grannskapet.

Under kvartalet har Ossian Beinhoff flyttat till stationen. Evangelisten Kung har förklarat sig ämna å nyo börja opieasylverksamhet på egen hand, så att endast Chow återstår.

Honan-fu, apr. 1904.

Carl C. Blom.

5. För Yung-ning. 1:sta kvartalet 1904.

Predikoverksamheten har fortgått som vanligt. Första mötet på söndagen är mera för de troende och sökande, då vi få samlas för tillbedjan och Guds ords betraktande.

Till andra mötet söka vi inbjuda utomstående, och de komma stundom rätt talrikt. På e. m. hafva vi söndagsskola och på kvällen ett gemensamt möte. Månadsmöte med nattvardsgång hafva hållits turvis i Yungning, Tai-sung-p'o, Yang-p'o, Ku-tao, Shang-suan samt Lü-Kia-p'o. — Tredje söndagen i hvarje månad hafva några af de troende haft regelbunden gudstjänst på de fem sistnämnda platserna. Under första kin. mån. kommo stora skaror af människor hit. Evangelisten och en tillfällig medhjälpare voro då sysselsatta hela dagarne i gatukapellet med att predika för män, medan vi vissa dagar hade inre gården stundom full af kvinnor, för hvilka vi och vår bibelkvinna samt ett par andra kvinnor fingo frambära evangelii glada budskap.

Vi hafva sökt så ofta som möjligt att *besöka de kristna i deras hem* i de olika byarne och äfven besökt flera andra byar och i allmänhet blifvit väl mottagna. Vid besök i *staden* hafva vi blifvit inbjudna i ett och annat hem. Vi bedja om att flere hem i staden må öppnas för oss. Flera af de kristna hafva varit *ute på marknader och predikat samt sålt böcker.* De kristna hafva på flera ställen haft *opieasyler* och äfven öppnat en i Shancheo stad. — *I skolan* hafva 11 barn mottagit undervisning. — Herren har hållit sin skyddande hand öfver oss och bevarat oss från svårare sjukdomar, ehuru nästan alla barnen en tid på våren ledo af en elakartad förkylning. — Allt har varit lugnt och stilla, och Herren har gifvit oss ynnest ibland folket. Flera nya »forskare i läran» hafva kommit till, och stor begärlighet att höra Guds ord påträffas här och hvar.

»*Mitt ord* skall icke återkomma fåfängt», säger Herren.

Yung-ning, april 1904. *Anna Janzon.*

Strödda missionsunderrättelser.

Ur *Evangeliska Fosterlandsstiftelsens* årsberättelse för dess 48:de verksamhetsår må meddelas i fråga om den *yttre* missionen, att missionsfälten äro såsom förut *Ostafrika* och *Indien.*

På det förra fältet finnas 38 svenska missionsarbetare, 21 män och 17 kvinnor, af dem 10 gifta, samt 40 infödda manliga och 4 kvinnliga medhjälpare. Stationerna äro 9 med 747 församlingsmedlemmar, skolorna 22 med 513 lärjungar. Under året hafva 65 personer erhållit dopet.

På det *indiska* missionsfältet finnas för närvarande 49 svenska missionsarbetare, 22 män och 27 kvinnor, af dem 13 gifta, samt 47 infödda arbetare, 37 män och 10 kvinnor. Stationerna äro 10 med 997 församlingsmedlemmar; skolorna 16 med 656 lärjungar, hvartill komma 391 söndagsskolbarn. Under året hafva 116 genom dop upptagits.

Vid *missionsinstitutet* å Johannelund har den förändringen ägt rum, att professor *Ad. Kolmodin*, institutets föreståndare, på grund af flyttning till Uppsala måst lämna denna sin befattning, och att i hans ställe tillförordnats pastor *Johannes Lindgren.* Professor Kolmodin kvarstår emellertid såsom missionsdirektor.

Sjömansmission har bedrifvits på 8 stationer af 10 arbetare.

Den utländska missionens inkomster ha under året uppgått till 354,705: 80, däraf 27,947: 42 till sjömansmissionen.

* * *

Af *Svenska Missionsförbundets* redogörelse för dess 26:te verksamhetsår framgår rörande den *yttre* missionen, att dess arbetsfält f. n. äro:

Kongo, Nordafrika, Kina, Kaschgar, Kaukasien och *Persien.* Härtill kommer den s. k. *Westendmissionen*, afsedd för i London bosatta skandinaver, samt *sjömansmission*, bedrifven i städerna *Petersburg* och *Sunderland.*

På missionsfältet i *Kongo* arbeta 34 missionärer, 15 män och 19 kvinnor samt 68 infödda medhjälpare, af dessa 1 kvinna. Stationerna äro 7, utstationerna 15, församlingsmedlemmarna 1,473. Antalet skolor är 69. I dessa undervisas 1,244 män och gossar, 891 kvinnor och flickor samt 427 söndagsskolbarn. 7,200 infödda ha erhållit sjukvård.

I *Centralkina* arbeta f. n. 24 missionärer, 11 män och 13 kvinnor, samt 19 infödda manliga och 5 infödda kvinnliga medhjälpare. Stationerna äro 5 med 12 utstationer och 361 församlingsmedlemmar, däraf 77 under året döpta. Antalet skolor är 8 med 203 lärjungar,

däraf 120 gossar, 83 flickor och 62 söndagsskolbarn. 2,528 infödda hafva sjukbehandlats.

I gåfvomedel har Svenska Missionsförbundet under förlidet år för sina olika verksamhetsgrenar fått mottaga 259,381: 80.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

Böne- och tacksägelseämnen.

Han-ch'eng:

Tacksägelse: Att Gud under sistlidna vinter välsignat asylarbetet, så att bland 60 patienter, som afvants, 10 à 15 visa sig mer eller mindre intresserade i sanningen.

Att vår lärare *Uang*, som kom till tron i vår asyl förra året och i fjol höst döptes och nu äfven fått sin hustru och sonhustru afvanda från samma last och därmed också fått se hela sin familj, bestående af 10 personer, vänd till Herren. Då systrarna Bengtson och Hattrem för 14 dagar sedan voro på besök hos Uang, var hans sonson, en 14-åring, på inbjudan ute en morgon i en grannkvinnas hem och nedref där samt sönderslog afgudarne.

Att Gud sändt mig underhåll till 4 à 5 kolportörer från Bibel- och traktatsällskaper i Kina och tillika försett mig med böcker till försäljning och utdelning.

Böneämne: Att Gud ville vara med och rikligen välsigna den expedition, bestående af 6 kolportörer och evangelister, som jag i början af april utsände för att under 3 månaders tid besöka öfver ett 20-tal städer norr och väster om Han-ch'eng, af hvilka en stor del, så långt min kunskap sträcker sig, ännu icke varit besökta af någon evangelii förkunnare.

Att Gud snarligen ville gifva oss medel att öppna ett gatukapell i Han-ch'eng för daglig predikan samt anställande af en evangelist därstädes.

Att Gud ville sända oss medel att öppna byskolor (lärarekrafter finnas).

Att Herren ville gifva oss nåd att *rätt bruka* alla gyllene tillfällen, som rundt omkring oss gifvas, att verka hans verk.

Att Herren ville helt frälsa en handlande vid namn *Uang*, en doktor och apotekare, vid namn *Ch'e*, samt en för sina dygder mycket omtalad, kunskapsrik spåman, vid namn *Uang*, hvilka 3 personer vi under ett års tid liksom haft i noten men ännu icke kunnat draga i land.

En ung, treflig man, vid namn *Kao*, som visat sig äga intresse för och tro på Kristus, behöfva vi bedja Herren frälsa från människofruktan, som hindrar honom från att bekänna Kristus i sitt hem.

Rob. Bergling.

Att missionens evangelistskola snart må kunna komma till stånd.

Aug. Berg.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Juli månad 1904.

N:o.		Kr.	Ö.
460.	S. H.	5:	—
461.	I. F. till Fr. J. af Sandebergs underhåll	600:	—
462.	Af Dyggryningen gm K. M. A., till skolan i Tong-chco-fu	160:	—
463.	Af Daggryningen gm K. M. A. till fröken Prytz' underhåll	400:	—
464.	Gm A. J. P., Torsåker	25:	—
465.	G. R.	5:	—
466.	Fr. syfören. i Vadstena till I. B:s underhåll	110:	—
467.	H. Ö., Stockholm	1,000:	—
468.	A. D., Kristdala	10:	—
469.	Fr. Kumla friförsaml:s ungdomskrets till A. Hahnes underhåll gm K. A.	25:	—
470.	Böneföreningen för Kina-missionen i Dalby gm A. & E. L.	90:	—
471.	»Elsas minne» af E. O., Svillinge, Ålsäng gm K. M. B.	30:	—
472.	»Tackoffer för Guds stora nåd dag för dag» T—ie	100:	—
473.	Gm J. V. H., Finspong	10:	—
474.	K. S. gm F. M.	15:	—
475.	N. J., Bornholm, gm d:o	10:	—
476.	S. J. d:o gm d:o	10:	—
477.	E. C., d:o gm d:o	5:	—
478.	»Herrens tionde från A. B. & O. C., Kristiania	60:	—
479.	L. H. & I. G., Kristiania, ett års underhåll för fru Stålhammars bibelkvinna, Kitasao	75:	—
480.	O. S. till Maria Petterssons underhåll	6:	—
481.	Testamente af hushållerskan Elna Johnsson i Hyllie gm A. S., Vintrie	442:	12
482.	S. A. gm F. F., Nacka	5:	—
483.	M. G. gm d:o	1:	25
484.	Onämnd	15:	—
485.	Forserums mfg gm A. R.	25:	—
486.	K. F. U. M:s missionskrets, Gbg gm A. R., till Böllings underhåll	100:	—
487.	Es. 55: 10, 11	500:	
488.	Från Grebo mfg gm L. A. W.	50:	—
489.	Från Lindes missionskrets gm A. A.	164:	93
490.	M. P., Lindesberg	20:	—
491.	M. P. d:o	15:	—
492.	Fören. Hednakvinnors vänner i V. Ryd gm A. Y.	50:	—
493.	H. H:s sparbössa gm d:o	10:	—
494.	H. R., Malmö	100:	—
495.	J. F. M., Visalia, Californien	5:	—
496.	K. B. med fru	200:	—
497.	Wexiö mfg gm A. D.	14:	—
498.	Gm P. O., Granby, Hallsberg	60:	—
499.	Finja sockens arbetsfören. gm S. N.	15:	—
500.	Gm H. I. från söndagsskolbarnen vid Korsvägen kr. 2: 52; från kaffefest i Fridhem, Elgarås, kr. 4	6:	52
501.	J. S. gm M. E. B., Ödeshög	10:	—
502.	Visby femöresfören. till Stålhammars för gästemottagning gm M. S.	27:	90
503.	E. gm d:o	5:	—
504.	»Af en Kinamissionsvän»	5:	—
505.	F. C., Stockholm	20:	—
506.	E. H. af A. W. gm E. F. W., Piteå	10:	—
507.	H. P., Lindesberg	17:	—
	Summa kronor	4,644:	72

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Så säger Herren Sebaot: *Ännu en tid, och folk skola komma och inbyggarne i många städer, och de som bo i en stad skola gå till dem som bo uti en annan och säga: »Låtom oss gå åstad till att bedja inför Herrens ansikte och till att söka Herren Sebaot! Jag vill gå, jag ock». Och många folk och talrika hedningar skola komma för att söka Herren Sebaot i Jerusalem och för att tillbedja inför Herrens ansikte.*

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman, & Co. 1904.

9 Årg. SEPTEMBER 1904. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Innehåll:

Utan Kristus. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Strödda missionsunderrättelser. — »Svenska Missionen i Kina.» — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Missionens höstmöte. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Utan Kristus.

Något, som här ute särskildt griper hjärtat, äro de många själar, som man träffar *en* gång för att sedan ej återse dem. Likt »skepp, som mötas i natten», snudda vi vid hvarandra. Jag försöker kasta ut lifräddningslinan — men snart segla vi åter hvar och en åt sitt håll. — Och natten är mörk.

På min sista resa gjorde jag samma erfarenhet. Vi fara in till ett värdshus för att hvila under middagstimmarna, och snart komma två kvinnor in till mig, under det jag håller på med att duka upp vår lilla måltid. De äro så snälla och villiga att hämta det ena och det andra; efter måltiden ber jag dem komma igen. Först är det deras tur att beskåda mig och mina tillhörigheter, att tala och fråga: »Huru gammal är ni? Har ni några barn? Hvar är eder man?» På de sista, nästan alltid oundvikliga frågorna får jag gifva en litet omständligare förklaring om de olika bruken i deras land och i vårt, men ibland få de ett undrande, misstänksamt uttryck. Icke så de nyss nämnda kvinnorna. Deras förtroende har jag synbarligen vunnit. Snart vill jag emellertid blifva den, som för ordet, och beder dem då höra riktigt väl på, så att de förstå, hvad jag säger. »Veten I, hvarför vi, utländingar, komma hit till Kina?» Nej, det veta de icke. Då får jag berätta för dem om mitt budskap, om den ende lefvande Guden och hans kärlek, om människans synd och Guds frälsning genom Jesus Kristus. »Hafven I hört namnet Jesus förut?» »Nej», svara de och framstamma sedan för första gången »*Je-su*», det namn, i hvilket de kunna saliga varda. Så berättar jag med några enkla ord om Jesus, hans lif, död, uppståndelse och himmelsfärd, och på kvinnornas minspel och genom att höra dem säga efter orden, förstår jag, att de kunna följa med något litet. För mig är budskapet så stort och underbart, men det är ju ej att undra på, om de ej fatta mycket. Till sist tala vi om himmelen och helvetet. Att syndens lön är döden, det förstå de. Innan vi skiljas, vill jag lära dem bedja, och sedan jag försökt förklara, hvad bönen är, lära de sig ett par böneord, t. ex.: »Gud, förlåt mina synder, fräls min själ, bevara mig i frid för Jesu skull». Den unga kvinnan, som ser liflig och förståndig ut, följer noga med, men den gamla har tröttnat och afbryter mig med en fråga: »Hvar äro edra föräldrar?» Jag ser på henne — och det ligger i den beslöjade, slocknande blicken något, som verkar så vemodigt. »Kan ni komma ihåg, hvad jag sagt?» »Nej, jag kan icke komma ihåg det; då ni rest glömmer jag det». — Vagnen är förspänd, jag måste taga farväl af de vänliga kvinnorna och fortsätta resan. Ett Herrens ord rinner mig i minnet: »Väl eder då, som fån så vid alla vatten.»

På aftonen kommer en annan kvinna in. Hon är mer förtrolig och har ett godt, natursnällt uttryck. »Läran» känner hon något till, och hennes man har böcker, som han fått vid missionsstationen i Hai-chow. Det är så uppmuntrande att få plocka upp något, som någon annan förut sått ut. Mycket vet hon dock icke, stackars gumma! Tidigt följande morgon kommer hon till värdshuset med två skålar rykande varm grynsoppa. »Drick, så att ni blir varm», säger hon och ser så välvillig ut.

Jag känner det ofta så svårt att lämna dem, som man en stund språkat med. Desto tacksammare få vi ju vara att vistas på en plats, där vi ofta kunna få besöka dem, som vilja mottaga oss. Om några af dessa hoppas jag få skrifva en annan gång. I dag låg det på mig att vinna ditt hjärta och dina böner för dessa många, många kvinnor, som vandra härute och icke veta något om frid och hopp genom Jesus Kristus.

Kväfda af frestaren
Gömmas i själen
Känslor, som än kunna väckas af Gud;
Rörd af ett älskande
Hjärta med ömhet,
Strängen, som brustit, kan än gifva ljud.

Det finnes i Kina 175 millioner kvinnor, som arbeta, glädjas, lida och dö utan Kristus; arbetet blir tungt, glädjen tom, lidandet bittert och döden hopplös. Hvad gör *du* för dem?

Jane af Sandeberg.

Axplock från Tongcheofu.

Vi äro just nu inne i skördetiden, och då alla andra »plocka ax», vill jag äfven göra så, men från »Guds åker».

Jag har särskildt några ax denna gång, som jag alldeles nyligen funnit. »Trettiofaldiga, sextiofaldiga, hundrafaldiga», jag kan ej räkna hvilket, men likt landtmannen, som, då han funnit ett frodigt ax, ställer det i ett hörn af sitt arbetsrum till beskådande, så gömmer jag i mitt hjärtas kammare några dyrbara minnen, hopsamlade här och där under arbetsdagens lopp.

* * *

Vårt stormöte var öfver, och jag reste först till Yuincheng för att sammanträffa med de nyanlända syskonen. Därifrån begaf jag mig till Honan för att få tillfälle besöka och samråda med syskonen på de olika stationerna där. Vid min hemkomst, efter öfver en månads bortovaro, mottog jag ett bref från vår evangelist, nu församlingsäldste, Kao, och det är ur detsamma, jag plockar några ax. Han skrifver bland annat:

Min älskade lärare, moder åt många.

Frid vare eder!

Vårt stormöte i år var af Herren rikligen välsignadt. Ehuru jag varit med om många dylika, har jag dock, sedan jag kommit till tron, ej varit med om något så rikt på välsignelser som detta, och jag vill nu framdraga några bevis härför.

Ien King-kusi sade till mig, då vi sutto tillsammans i hans rum: »Det är af stor vikt att själf läsa sin bibel. Att vara med om de dagliga morgon- och aftonbönerna är bra, men att själf läsa bibeln är ännu bättre». På måndagen efter stormötets slut bestämde han sig för att, då han har ledigt, läsa sin bibel, begynnande med Mattei evangelium. Första dagen läste han fyra kapitel och kände sig mycket vederkvickt. När vi nu härnäst förklara från dessa kapitel, känner han väl till dem. Han fann ock ut vid läsningen af bibeln, att Johannes döparen och Herren Jesus vid sitt framträdande i världen predikade samma ord: »Himmelriket är nära». Emedan han själf funnit ut detta, känner han sig ännu mera glad och lycklig.

Han sade ock, att han mycket ångrar, det han ej var snäll, då han för några år sedan hade plats hos oss, och att han då var försumlig uti att läsa bibeln. Han vill på inga villkor göra så mera, emedan han nu förstår, att detta ej var rätt. Hädanefter, antingen han har mycket eller litet att göra, vill han afgjordt föra ett nytt lif. Jag hörde ock, hurusom han öppet förebrådde en person, som ej älskade Herren. Emedan denne församlingsmedlem blifvit många till glädje, kan jag ej annat än nämna det. Måtte Herren bevara honom vid lif!

Iang Kin-ien (barberare) sade, att han bestämt sig för att från och med den 3:dje månaden stänga sin butik och ej arbeta på söndagen. Alla hans biträden sade: »Om ni stänger er butik på söndagen, så begära vi ingen betalning för den dagen!» En person sade till honom med anledning af att hans hustru var sjuk: »Hvad du förtjänar om söndagarna räcker ej ens till medicin åt din hustru, och därför är det enligt mitt förmenande mycket bättre, att du lyder Guds bud och håller sabbaten», hvarpå *Iang Kin-ien* svarade: »Ja, nu har jag beslutat mig för det, så nu skall det gå lätt». Måtte Herren hjälpa dessa i sitt fattade beslut att helighålla Herrens dag!

Vid hemkomsten från stormötet var det flera från Huacheo, som beslöto sig för att ej mera röka tobak. Måtte Herren ock hjälpa dem!

Så ville jag berätta om *Shï-Ki-rh*. Jag tycker mig kunna förmärka, att han nära på är villig lämna garfveriet och återtaga sin gamla plats. Härom kvällen sutto vi och språkade till långt fram på natten. Han sade då: »Att komma tillbaka nu är svårt, ty många komma att skratta åt mig, därför att jag började lära till garfvare förra året och nu vill sluta. Jag kommer ock att förolämpa en god vän och bryta min förbindelse, ty, ehuru intet kontrakt är uppgjordt oss emellan, är det dock aftaladt. Om jag återigen i sommar i garfveriet ej kan lära mig riktigt och då lämnar, så kan det ej anses som en förnärmelse mot min vän.»

Antingen han nu kommer tillbaka eller ej, så kanske det blir som på Ahas tid, då Herren hade sina fördolda sju tusen.

Emellertid äro många litet oroliga för honom, och jag misstänker, att han själf ej är riktigt tillfreds. Jag uppmanade honom att ej försumma läsa bibeln och bedja, hvartill han svarade, att han har så brådt, att han ej hinner läsa sin bibel. Men förhåller det sig så, då är detta början till affall från Herren, och han är därför i särskildt behof af kraft.

Men ännu finnes hopp. Herren har ju lofvat att göra, hvad de begära, som älska honom. Må därför vår kärlek ej afsvalna! *Shih Ki-rh* säger själf, att han alltid blef så väl behandlad här, och att, om han ej kommer tillbaka, han ej har någon tillfredsställelse. Detta tycker jag är ett tecken på att han skall komma tillbaka.

P. S. Nu har jag något glädjande att omtala!

Den 2:dra i 3:dje månaden stängde *Iang Kin-ien* sin butik och höll sabbat. Jag såg det med egna ögon. Alla i butiken sade: »Det var riktigt bra, att ni bestämde detta på stormötet, nu få vi tid till att läsa Guds ord». Det var uppmuntrande att se, huru glada de voro. Glöm ej att bedja för dem!

Den okunnige lärjungen

Kao Ming-Shuen.

P. S. Kao's herdesinne uppenbarar sig i detta bref. Han bär församlingen på sitt hjärta. Angående *Shih Ki-rh*, en beprövad tjänare i vår familj sedan 8 år tillbaka, så kan jag nu meddela, att han har beslutat sig för att lämna garfveriet och åter komma tillbaka till oss för att kanske mera än tillförne ägna sig åt evangelium. Han har under några månader fått pröfva på att brottas med en ogudaktig omgifning, och den erfarenhet, han vunnit, kommer nog till nytta i framtiden.

August Berg.

»Kan rofvet ryckas från en hjälte?»

Iang Fu Cheng tillhörde dragonpatrullen, förlagd utanför Haicheo's västra stadsport. Då missionärerna i staden för ett år sedan uppslogo sitt predikotält, kom Iang af nyfikenhet med. Snart intogs han dock af de underliga saker, han hörde: »från hvilken synd, hvari man än vore snärjd, kunde frälsning vinnas genom tro på och bön till Jesus Kristus.» Han var då så bunden i opiumlasten, att han icke kunde sköta sin tjänst, med mindre han förbrukade omkring 36 gram mjukt opium-extrakt om dagen. Han beslöt försöka. I tysthet gjorde han af opium och några drogpulver från apoteket piller, som han tog in i stället för att röka opiet. Dagligen var han i tältet för att höra Guds ord och lära sig bedja, och så minskade han för hvarje dag af på mängden af de piller, han intog. När han hållit på en kort tid på detta sätt och till hans stora glädje de plågsamma symtom, han väntat, icke inställde sig, växte hans tro. I ett nu tog han, enligt hvad han berättade mig, och bortkastade pillerförrådet, som fanns kvar, och kastade sig helt på Kristus. Snart var hans nervsystem åter bragt i jämnvikt, så att allt begär efter opium var liksom bortblåst. I stället kände han, att en ny kraft intagit hela hans varelse, och han förstod, att det var den Helige Ande, som tagit honom i besittning till svar på hans böner.

Allt sedan dess har det varit ett brännande behof för Iang att få vittna om frälsningen i Jesus. Han började i vaktposten. Den märkvärdiga förändringen med en sådan man som Iang öfvertygade både kamraterna och befälet om sanningen i Kristus. De begärde att få hans hjälp till afvänjning från opium, förklarade sig villiga att tro på Kristus och började såsom Iang att bedja, sjunga kristna sånger och läsa Guds ord. Men själafienden ville icke tillåta, att rof så lätt rycktes ur hans tänder. En dag kom en soldat och sade till befälhafvaren: »Dragonchefen i Yüncheng har hört, att ni och hela patrullen har gifvit er i utländingarnes våld; om detta pågår, har jag hört, att han tänker afskeda både eder och soldaterna». Löjtnanten blef nu rädd, återgick till det gamla och drog med sig de flesta soldaterna, så att blott Iang och hans korpral, som förut lärt känna sanningen, blefvo trogna.

Snart fick Iang lida förföljelse af sina kamrater, isynnerhet af de kamrater i den vaktpost i Ishi-distriktet, dit han snart blef förflyttad. Han har dock visat sig äga en kraft, som de icke känna. Det är hans största lust att läsa Guds ord, som också alltmera öppnar sig för honom och gifver honom ljus och kraft. I stället för att förut ha varit i spetsen i utplundring af folket, i spel, opierökning, dryckeslag och gräl, är det nu hans lust att göra godt och förmana folket. Han ej blott predikar rättfärdighet utan lefver också rättfärdigt: spelhålornas ägare ha ej kunnat förmå honom att taga emot mutor; i stället få de af honom uppbära mången tillrättavisning. Han har utbedit sig af Herren gåfvan att behandla sjuka och har kunnat hjälpa många. Betalning och gåfvor nekar han då att mottaga: »Jag blott vill, att I skolen omvända eder och tro på Kristus», säger han till de botade. En korpral, förut hans värste motståndare i patrullposten, har af honom blifvit afvand från opiet och förvandlad till en god vän. Vi ha ambulerande söndagsgudstjänst där i trakten; allas ansikten skina upp, då Iang kommer sprängande till mötet på sin hvita häst. (Alla förvåna sig öfver hans ljus i Guds ord). Så fick äfven jag anledning göra, då han i går gjorde ett besök hos mig.

»Man får dock ej fälla modet, fast de flesta icke tro vårt vittnesbörd», sade jag.

»Nej», svarade han, »till och med de, som tro, äro af 3 slag».

»Hvilka då?» — »De, som bära 30-faldig, de, som bära 60-faldig, och de, som bära 100-faldig frukt. Likaså finnes det olika slag af dem, som förkasta Kristus: de, som äro likgiltiga, de, som blott hata, samt de, som förföljа evangelium. Man får vara tacksam, om man får se någon, om än så liten frukt.» Så berättade han om det tusenåriga riket, hvarom han nyss läst. Han medgaf dock, att Uppenbarelseboken var ganska svår att förstå.

Han kom hit för att taga sin familj till sig. Han blef nyligen af sin chef kommenderad till en annan post. Men då detta blef bekant, inlämnade folket från trakten omkring hans nuvarande post en petition med begäran att få behålla honom. Landshöfdingen har nu beordrat, att han skall kvarstanna under 1 år.

Hvilket härligt vittnesbörd är icke detta om »Guds makt med afseende på dem, som tro»! Och det är ingen åtskillnad. Civiliserade européer och okunniga kineser få lika del af Guds Ande och blifva till välsignelse på jorden! Hvarför skulle vi ej då vara lika angelägna om deras frälsning som om våra egna landsmäns? »Alla äro syndare.» »Kristus har dött för alla» och »vill, att alla människor skola blifva frälsta och komma till sanningens kunskap». O, att du vore vis nog att gå lydnadens väg och tjäna din Herre! Då skulle du få skörda lydnadens glädje och välsignelse i tiden och i evigheten.

Hugo Linder.

* * *

Resan till Shensi.

»Han ledde dem på en rätt väg, så att de kommo till en stad, där de kunde bo».

Några ord om detta sista stadium af resan, som jag började att anträda från Malmö den 28:de jan., ehuru det ej är lätt att skrifva, öfverhopade som vi äro med besökande från morgon till kväll. Anledningen till att denna stora folkström kommer till oss är, att Herren ledt oss till en ny stad, som varit besökt af missionärer ett par gånger, men där ännu inga missionärer bott. Dessa 4,000 mil har Herren gått framför oss i sin nåd, dock utan att vi direkt vetat målet, tills det slutligen på flera sätt blef tydligt, att han gifvit oss i uppdrag att tills vidare slå oss ned i denna hedniska stad, Hoiang, i provinsen Shensi. Vägen var på så vis i förväg beredd, att systrarna från Hanch'eng varit på besök, att man hyrt ett hus här, som är i ovanligt godt skick, och att folket väntade oss dit.

Onsdagen den 7:de maj lämnade vi Yuincheng, där jag uppehållit mig en månad. Missionär Berglings, fröken Bengtsson, herr Högman och jag begåfvo oss i väg hit, sedan vi först blifvit genom bref uppmanade att ej återvända till Hanch'eng, där smittkopporna våldsamt grassera. Hanch'eng är beläget 90 li (5 mil) härifrån. I fredags gingo vi öfver Gula floden med ovanlig snabbhet, blott 10 min. (ibland åtgår ett helt dygn), och landade i provinsen Shensi, hvars lummiga, bördiga stränder syntes välkomna oss i det härliga solskenet. Här uppreste vi ett banér och lofvade Herren för hans godhet mot oss. Till minne af denna landstigning tog jag en fotografi, som sändes *, om den lyckas. Det är Ebenezer: »Ända hitintills har Herren hulpit oss» etc. Landstigningen i denna provins, dit vi äro utsända med den goda himmelska säden, var på många sätt uppmuntrande. Miltals af hvetefält stodo böljande och gröna, utlofvande en god skörd. Må äfven skördens Herre gifva och förmera vårt utsäde och göra det fruktbärande, så att det blir en rik skörd: stora skaror af syndare vid Frälsarens fötter!

Efter att hafva öfvernattat på ett värdshus, begåfvo vi oss följande morgon i väg för att tillryggalägga de resterande 40 li till Hoiang. Under vägen öfverraskades vi af en vacker anblick. Några pittoreska vågböjda takhörn syntes i fjärran, och då vi skredo framåt, höjde sig ur en djup ravin en majestätisk kulle, på hvars spets tronade ett buddisttempel. Natur och konst hade här förenat sig att frambringa något storartadt, och huru skulle den vara, som ej här stannat af häpnad och undran inför den nästan sagolika skönhet, som denna härliga plats, förgylld af morgonsolens strålar, utvecklade! Sceneriet

* Den har ej kommit oss tillhanda. Not af *Red.*

påminde mest om taflor från Japan. De pittoreska gångstigarna, hvilka slingrande ledde upp till kullens spets och templets ingång, voro lummiga, mörka cypressalléer. Väl uppkomna fingo vi icke allenast bese ett verkligt litet konstverk, hvad arkitektur beträffar, utan äfven ett leende panorama öfver omnejden och Gula flodens här så trädrika stränder.

Naturligtvis berördes vi sorgligt af denna samling af alla möjliga afgudar, buddistiska och taoistiska, hvilka kraftigt påminde oss om att alla människors Skapare och Fader här är okänd af massorna. »Åt en okänd Gud», ljöd det i mina öron. »Det I således dyrken utan att känna det, detta förkunnar jag för eder. Den Gud som gjort världen etc., himmelens och jordens Herre, bor icke i tempel, som äro gjorda af människohänder» etc. Gudsmedvetandet har han inlagt i deras hjärtan. Sorgliga, nattsvarta mörker i ett hedniskt land, »utan Gud och utan' hopp i världen»! Dock skall mörkret icke alltid stanna öfver det land, där det varit hopträngdt, utan det folk, som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus. Vänner, viljen I icke mera än någonsin förena eder med oss att göra *allt, hvad I kunnen* för Kinas frälsning? Vi, som känna Herren, *stå i skuld* till den stora, suckande skapelsen, hvilken trängtar och bidar efter Guds barns uppenbarelse. Skola vi därför icke börja betala vår skuld till jordens yttersta gränser genom att sända dem ljusets och hoppets evangelium?

Ännu ett ord, det är ju i alla fall en fin tanke hos kineserna, att de helga det allra bästa och skönaste åt sina gudar. Vi hafva mycket att lära af dem därutinnan. Just då vi stodo i begrepp att lämna templet, kom en åldrig man med vördnadsfulla steg uppför trappan. Som hans afsikt var att »bedja» för en sjuk, medförde han ljus och rökelse på en bricka. Åtföljd af prästen inträdde han i templet för att ägna Ia-ioh-huang-ti (den store medicinguden) sin dyrkan. Ljusen och rökelsen tändes, och den vördnadsfulle gamle böjer upprepade gånger knä och berör med hufvudet jorden, under det prästen ringer i en klocka. Efter att en träbytta, innehållande numrerade lotter, blifvit omskakad, drager åldringen med darrande händer ut en lott, hvilken han sedan räcker åt prästen, som slår upp kapitel och en sida i en bok och delgifver så gudens svar åt den väntande gamle. Arme man, han vet intet om kraften af hans lära, som sagt: »Bedjen och I skolen få, klappen, och för eder skall varda upplåtet». Huru denne mans återkomst till den döende kära var, vet jag ej, ej heller hans öfriga historia, men denna i alla händelser högtidliga ritual gjorde i den tidiga, tysta morgonstunden ett djupt intryck på mig. Den talade om, att medan vi i Sverige äga en *öppen bibel*, uppenbarande Guds frälsningsplaner för oss, dit alla kunna få blicka in — forska milliontals kineser efter lösning på lifvets spörsmål i troll- och spådomsböcker!

Gud vare därför lofvad för de nya tillfällen, han gifver oss, att vittna om Jesu kärlek in i döden för dessa hedniska skaror, hvilka dagligen objudna strömma till! Man känner sig ofta trött, men tanken på att Jesus mottog skarorna och förbarmade sig öfver dem uppmuntrar och stärker sinnet.

Vid 3-tiden den 7:de maj körde vi in genom staden Hoiangs portar och togo vår förhyrda bostad i besittning. Med sina fina utskärningar kring fönster och dörrar och dyrbara reliefer i både sten och trä sågo de små husen kring en aflång gård, trots smutsen, imponerande ut. Gården, som är byggd af en kin. professor, äges nu af hans son, hvilken, ehuru han tagit andra graden, genom opicrökning blifvit utfattig och därför varit nödsakad att hyra ut en af sina gårdar. Från opium är han afvand af missionär Bergling; må nu Herren äfven få frälsa honom, annars blir det nog snart återgång! Han är antagen som min språklärare, och finner jag honom vara en utmärkt sådan.

Vi hålla nu på med nödiga reparationer och rengörningar, som herr Bergling har tillsyn öfver, hvarefter han hoppas få återvända till Hanch'eng med sin familj och herr Högman, som också är med. Fröken Bengtsson och jag blifva då ensamma om detta stora uppdrag, till hvilket vi i egen kraft känna oss fullkomligt odugliga. Men »*allt* förmår jag genom honom, som gör mig mäktig». Vänner, bären oss på bönens armar, att Herren må använda sina svaga redskap till sitt namns förhärligande, och att hans ord må hafva framgång i mångas hjärtan! Med innerliga hälsningar.

Eder i Herren

Mary Ramsten.

Axplock från fältet.

Fru Mina Stålhammar berättar följande om ett besök, som hon med lille Daniel och fröken Sigrid Engström gjort i byn Chang-Iang-tsuen, belägen en svensk mil norr om den stora staden Honanfu: »I denna by finnes en hel liten koloni af troende och »sökare». De hafva blifvit förda till tro på Herren genom en kines ur sin egen by. Hans hem är där, men sitt arbete har han i Shansi, där han för 10 år sedan fick höra evangelium af en af C. I. M:s missionärer och blef frälst. Sedan dess har han under längre tiders vistelse i sitt gamla hem i Shang-Iang-tsien troget vittnat för anhöriga och vänner. Herren har ock välsignat hans bemödanden. I Shansi är hans arbete numera sedan flera år att verka som evangelist; han förestår där en utstation till en af C. I. M:s missionsstationer, och hans hustru, som också är troende och mycket snäll, hjälper honom i arbetet bland kvinnorna. — Vi blefvo mycket hjärtligt mottagna i byn. De hade länge bedt »Daniel och hans mamma», som vi kallas, att göra dem ett besök, då de alltsom oftast besökt oss i Sinan. Systrarna och min man ha några gånger, innan missionärer funnos i Honanfu, gjort besök hos dem. Vi fingo en grotta för oss själfva att bo uti (de flesta af dem bo i grottor i denna by) på en gård, där tvänne troende familjer bodde. Vi hade glädjen sammanträffa med Chang-sien-seng, den ofvannämnde evangelisten, som just var på besök men efter ett par dagar skulle återvända till Shansi. Det var särdeles uppfriskande att se, hur denne man genom Guds nåd blifvit en fader i Kristus för denna lilla skara af lyckliga, på Herren Jesus troende män och kvinnor. Den tid, vi vistades där, voro kvinnorna särskildt flitiga i att lära sig läsa, så att de på egen hand skulle kunna läsa sin bibel och sångbok. De äro alla mycket fattiga, så det betydde mycket för dem att taga bort så mycken tid till läsning, men sent på nätterna hörde vi dem spinna bomull för att sålunda på dagen bli lediga

Hela dagarna var det fullt af besökande från den byn och byarna rundt omkring, som kommo för att se på utländingarna, hvilka därtill hade ett litet barn med sig. Daniel vann genast deras hjärtan. »Han talar ju riktigt våra ord», förklarade de. Det gladde dem ock, att han icke var rädd och skrek. Fruktan för oss försvann, så snart de fingo se Daniel. Vi äro ofta i deras föreställning ett slags halfmänniskor, innan vi gjort närmare bekantskap. En 96 års gammal kvinna på platsen hade nyligen kommit till tro på Gud, och hennes gamla ansikte riktigt lyste af glädje. Syster Maria hade vid ett föregående besök sagt åt henne: »Ni är så gammal, ni måste skynda att omvända er och tro på Jesus.» Dessa ord kunde hon ej få någon ro för, och så måste hon riktigt på allvar tala med de troende om, hur det skulle gå till att blifva frälst. Hon trodde nu enfaldigt deras vittnesbörd och fick frid. En dag blefvo vi inbjudna till en troende änka, som var mycket fattig. Alla hennes barn hade lämnat hemmet utom den yngsta, en 12-årig gosse, som också ville tro på Jesus. Vi blefvo mycket häpna öfver att finna en stor *likkista* midt på golfvet i hennes trånga grotta och uttryckte vår undran häröfver. »Jo,» sade hon, »det är min gamla mor, som jag ej fått råd att begrafva.» Vi frågade nu, om det var något särskildt, efter det skulle kosta så mycket.» Jo, seden hos oss är, att då en äldre i släkten såsom hon dör — hon är nämligen stammoder för en mycket stor släkt; vi äro många syskon och hafva alla barn och barnbarn — måste alla af mig, såsom den äldsta af syskonen och kvarboende i hemmet och såsom den, hos hvilken hon dog, hafva hvita sorgkläder, åtminstone hufvudbonad och skor, somliga mer, somliga mindre. Allt detta lärft kostar mycket penningar, och så måste det vara en stor måltid med kött m. m. Syster Sigrid och jag grufvade oss mycket öfver denna svårighet och tänkte på den stora faran af att hafva ett lik stående inne. Vi bodde i samma gård och kände oss riktigt obehagligt berörda af saken. Kostnaderna voro enligt gummans uppgift ganska stora, så vi kunde ej, som vi helst önskat, hjälpa henne med begrafningen. Emellertid kom en af oss helt oförmodadt att fråga hennes granne, *hur länge* den döda stått inne. Tänken eder vår häpnad, då hon svarade: »I 10 år». Vi måste nu le åt vår oro och sade: »ja, då är det nog ingen fara, om hon står i 10 år till». De omtalade nu, att det ibland händer, att fattiga personer hela sin lifstid ej få råd att begrafva sina gamla döda. De få ej heller bära ut dem ur det rum, där de dött, ty det anses för vanvördnad. Då få de förr själfva flytta ut. Ja, det är verkligen så, att kineserna frukta mer för att bryta mot en död än mot en lefvande anhörig.

Strödda missionsunderrättelser.

Ett välsignelserikt lif afslutades lördagen den 30 juli detta år, då Herren till sig hemkallade fru Jane Elisabeth Taylor, hustru till den gamle missionärsveteranen J. Hudson Taylor. Hon afled i Chevalleyres, Vevey, Schweiz, där makarna vistades för vårdande af mr J. H. Taylors hälsa, som under flera år varit bruten. Icke blott bland China Inland missionens missionärer och många vänner har detta dödsbud framkallat djup smärta utan äfven i vidare kretsar. Fru Taylor var en bönens kvinna och uppfylld af den gudomliga kärlekens ande. För sin man var hon till mycken hjälp i hans arbete, och hon ägnade honom den ömmaste vård, sedan hans hälsa blef nedbruten. Han har därför gjort en oersättlig förlust och behöfver i sanning, att missionsvännerna i uthållig förbön bära honom fram inför Herren, att han måtte styrka och hugsvala sin gamle tjänare.

* * *

Missionen i Kina. Under förlidet år döptes på samtliga Kina Inlandmissionens stationer 1,672 personer. Nu i år förekommo i mars 424 och i april 137 nya dop.

Andra i Kina verkande missionssällskap hafva äfven att glädja sig åt, att många af de infödda komma till tron på Kristus. Så skrifver t. ex. dr John om arbetet i de mellersta provinserna: »Vi hafva haft ett mycket godt år. Antalet dop på samtliga stationer understiger knappast 2,000. Så stor tillökning hafva våra församlingar aldrig förut haft under blott ett enda år.»

Sir Robert Hart, det kinesiska tull- och postverkets generalinspektor, skickade från Peking till Bibelsällskapets jubileum omkr. 2,000 kr., åtföljda af denna hälsning: »Det är en ära och en förmån att få taga om också den ringaste del i edert storartade arbete.» —

Den evangeliska missionen i Kina kommer år 1907 att fira sitt hundraårsjubileum. År 1807 landsteg nämligen den förste evangeliske missionären, Morrison, i Kina. Med anledning häraf hafva representanter för alla evangeliska missionssällskap i Kina utfärdat ett upprop, hvari missionens vänner i alla land uppmanas att ännu mer nitiskt än förr arbeta och bedja för evangelii utbredande i millionriket.

Tysk-evangeliska missionen i Kina har f. n. 45 hufvudstationer under ledning af tyska män och kvinnor, samt 106 bistationer, som förr eller senare komma att blifva hufvudstationer och besättas med europeiske missionärer eller infödda kinesiska predikanter.

Kinesiska kristna. En korrespondent till »Record of Christian Work» säger: Jag har förtroende för våra kinesiska kristna, ty jag vet, att de blifva lätt rörda, då det gäller en sak i Kristi rikes intresse. Alla kyrkorna i mitt distrikt äro själfuppehållande. Jag känner, att det bland våra kyrkor finnes stora resurser, som vi ännu icke berört. Kineserna äro ett penningeälskande folk, men då deras hjärtan blifvit rörda, kunna de blifva så frikostiga, som om penningen ingenting vore för dem. En ung kristen kines, som graduerat vid Pekings universitet, tillbakavisade ett anbud på 150 kr. i månaden och predikade för en inkomst af 10 kr. En annan uppgaf en inkomst på 3,750 kr. om året och tog anställning som predikant för 300 kr. årligen. I Amerika finnes ett kinesiskt sällskap med 14 medlemmar, som på ett år gaf 1,521: 88 dollar till kyrklig verksamhet. Och dessa äro icke enstaka exempel».

* * *

De kristnas antal i Japan uppgår inalles till cirka 125,000 eller, om man medräknar barnen, till 225,000

själar, d. ä. $^1/_2$ procent af Japans hela befolkning (45 millioner). Denna lilla skara har dock kunnat uppvisa ett statsråd, 2 medlemmar vid högsta domstolen, 2 presidenter i riksdagens Andra kammare, 2 eller 3 vice ministrar etc. I den förra riksdagen räknade man bland de 300 riksdagsmännen i Andra kammaren ett dussin kristna, d. v. s. 4 procent. I hären räknar man öfver 150 kristna officerare, det är cirka 3 procent. Två af de största slagskeppen stå under befäl af kristna män. Vid universiteten och de högre regeringsskolorna finner man bland både lärare och lärjungar ett jämförelsevis stort antal kristna. Tre af Tokios största dagliga tidningar ledas af kristna hufvudredaktörer, och de mest betydande välgörenhetsanstalterna stå under kristlig ledning.

Kriget och missionen. I anledning af de farhågor, som några utländska missionärer i Japan uttalat för att kriget skulle kunna framkalla split och strid mellan den kristna och den icke kristna befolkningen i Japan, har den japanske premierministern grefve Katsura, enligt hvad London Standards korrespondent i Tokio telegraferar, haft ett samtal med en framstående kristen japan och genom denne afgifvit den mest oförbehållsamma försäkran om, att regeringen skall veta att beskydda alla religioners trosbekännare. Han afvisade eftertryckligt allt tal om att kriget fördes mellan ett kristet och ett hedniskt land. Religion och ras hade ingenting att göra med kriget, som Japan endast förde för att uppnå en varaktig fred i fjärran östern.

En japansk skolgosses frimodighet. Vid ett missionsmöte i England omtalade en missionär från Japan följande drag af en skolgosses frimodighet.

I Nagasaki fanns en skola med 150 gossar, och blott en af dem var frälst. Han fick lida mycken förföljelse från sina hedniska kamraters sida. Hans hem låg långt från skolan, och han tog därför mat med sig. Hans fientligt sinnade kamrater, som sökte efter anledning till att förtreta honom, gåfvo akt på honom, då han spisade, och då de sågo, att han knäppte händerna och bad en bordsbön, gingo de till läraren och omtalade, att gossen hade något trolleri för sig, innan han begynte äta sin mat. Läraren kallade gossen till sig och frågade, hvad han hade för sig.

»Jag tackade Gud och bad honom välsigna min mat», svarade gossen.

Alla gossarne undrade, hvad som nu skulle ske, men hur stor blef icke deras förvåning, då läraren, i stället för att bestraffa gossen, böjde sitt hufvud mot katedern och grät. Efter en stunds tystnad lyfte han upp hufvudet och sade:

»Min gosse, också jag är en kristen, men jag har icke haft mod till att bekänna det inför människor. Hädanefter vill jag dock med Guds hjälp göra det och i allt lefva, som det anstår en kristen.»

På detta sätt kom den lille gossen genom sin trohet läraren till hjälp. Och hans ställning till kamraterna blef en helt annan än förut.

Det är sanningen, som skall segra.

* * *

Dödsfall på missionsfältet. Enligt meddelanden från Sydafrika har den ryktbare missionären François Coillard, tillhörande franska protestanternas mission, afsomnat den 27 maj i hufvudstaden i Barotsilandet, kung Levanikas rike. Under en lång följd af år hade han med nit och trohet utfört ett välsignelsebringande missionsarbete i Sydafrika. — François Coillard föddes den 17 juli 1834. Efter utbildning i Pariser Missionssällskapets missionsanstalt blef han sänd till Sydafrika 1857.

* * *

Breklummissionens största församling i Jeypurlandet, som ligger norr om Telugulandet, är den af missionär Gloyer öfvervakade församlingen i Kat Apad. Den består af 2,450 själar och omfattar 180 byar. 1,560 dopkandidater komma att öka siffran till 4,000 själar. Missionär Gloyer skrifver: »Jag bäfvar för vårt stora arbete. Det öfverstiger mina krafter att besöka alla dessa olika byar för att vårda de kristna och dopkandidaterna, predika för de många hedningarna, uppmuntra de många lärarna, och det finns bland dessa många svaga, leda och öfvervaka de äldste, behandla, vårda och trösta de många tusen sjuka, besiktiga byggnadsarbetena o. s. v. Men det går dock framåt utmed hela linjen.»

* * *

Afrika. De kristna församlingarna på Sierra Leone ha i april i år firat hundraårsjubileet af den där grundlagda missionsverksamheten. År 1804 anlände Renner och Hartwig såsom den engelska kyrkomissionens första sändebud i de då nyligen där grundade fristaternas hufvudstad och började, understödda af efterföljande missionärer — under de första åren voro de förnämligast tyskar — den mission, som under årtionden kräfde fruktansvärdt många offer. Efter det ovanligt svåra grundläggningsarbetet inträdde sedan omkring 1816, hufvudsakligen genom hannoveranen Jansens verksamhet, en oväntadt rik skördetid, under hvilken tusentals negrer insamlades i den kristna kyrkan. För närvarande räkna de kristna församlingarna 40,000 medlemmar. De utgöra mer än hälften af invånarantalet. Men under det att i den egentliga kolonien hedendomens makt är bruten, härskar den dock nästan oinskränkt i det omkringliggande landet, där de kristna utgöra blott en procent af befolkningen.

* * *

Norsk mission på Madagaskar. Under år 1903 döptes 8,764 vuxna och 5,071 barn eller tillsamman 13,835. Församlingarnas antal var 877 och medlemsantalet 63,625, meddelar missionär O. Jensenius i bref till norska tidningen Morgenbladet. I arbetet medverka 77 infödda präster samt 1,244 evangelister och lekmannapredikanter. Missionen har 996 religionsskolor, 2 lärareseminarier och 1 prästskola med 30 elever. I religionsskolorna voro 47,609 elever inskrifna. 1,595 lärare arbeta i missionens tjänst. Söndagsskolornas antal är 167. I missionens spetälskehem vårdades 792 sjuka. De infödda kristna bidrogo med 15,700 francs till missionens budget. Antalet stationer är 24.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
A. HYLANDER, *kyrkoherde.*
I. LANDGREN, *ingeniör, vice ordf.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *kapten.*
J. RINMAN, *missionslärare.*

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *major*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: MALMTORGSGATAN 8, 2 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA, STOCKHOLM.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

Honan, Yungning hsien.

Tacksägelseämnen:

För folkets vänlighet och villighet att höra evangelium och köpa böcker.

Att några hem i staden öppnats för oss.

Att efter långvarig torka regn fallit och räddat folket från hotande missväxt.

Böneämnen:

Att privatläraren Ma, som afvants från opium och visar intresse i evangelium, må komma helt öfver på Herrens sida.

Om ett lämpligt hus för skolan.

Om flera öppnade hem i Yungning stad.

Att evangelii utsäde må bära rik skörd.

Anna Janzon.

Missionens höstmöte

hålles, vill Gud, söndagen den 18 sept. i Kumla.

På förmiddagen

I kyrkan:

Predikan af kyrkoherde *G. Willén* och sekreteraren.

På eftermiddagen

I Johanneskyrkan:

I. Föredrag af ordföranden.
II. Missionärsafskiljning.
III. Korta föredrag af flere talare.

— — *bedjande tillika äfven för oss, att Gud måtte för oss upplåta ordets dörr till att tala om Kristi hemlighet.* Kol. 4: 3.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under augusti månad 1904.

N:o.		Kr.	Ö.
508.	A. H., räntemedel	34:	—
509.	Från Ålaryds ynglingaförening. Åker, gm J. P. J.	25:	—
510.	» S. L., Nässjö, gm A. B. Barkeryd	40:	—
511.	Lilla Sv. Barntidningen gm K. D.	5:	—
512.	Från Ransby: »Glöm ej i bönen en okänd gifvare»	100:	—
513.	H. B., Hofva	5:	—
514.	A. H., Karlstad	15:	—
515.	C. L., Kushult gm M. E. B., Ödeshög	11:	—
516.	Gm A. R., Göteborg, till Böllings underhåll	85:	—
517.	En vän	10:	—
518.	Mossby syförening gm C. N., Kumla	50:	—
519.	E. O., Huskvarna	16:	—
520.	I. F., Mullsjö	400:	—
521.	Gm S. N., Skellefteå, halfårsunderhåll till infödd evangelist i Berglings distrikt	75:	—
522.	St. Åby norra syfören. gm A.	20:	—
523.	Drefseryds missionsarbetsfören., gm J. N., Brötjemark	20:	—
524.	T-ies sparbössa	25:	09
525.	Sparbössemedel från en vän i Mariestad gm J. R.	4	33
526.	Kollekt i Mariestad gm d:o	55:	67
527.	J. J., Forshem, gm d:o	5:	—
528.	En vän till N. Högman i Sandsjö, gm C. J. G.	5:	—
529.	»Tackoffer»	42:	—
530.	Barkeryds arbetsfören. gm A. B., Barkeryd	100:	—
531.	Kollekt i Ofvanmyra gm J. P.	80:	50
532.	F. H.	2:	—
533.	Den 23 Augusti	30:	—
534.	S. B. & E. B. gm G. W., Ystad	2:	25
535.	Böneryds syförening gm G. H.	40:	—
536.	Gm M. K., Baggetorp, till inf. evangelist åt M. P.	11:	—
537.	Från Kinamötet i Fårbo d. $^{21}/_{8}$ gm d:o	9:	—
538.	En förstlingsfrukt, ett löfte åt Herren af T-ie	2:	—
539.	E. B.	40:	—
540.	S. L. S.	25:	—
541.	Från K. F. U. M:s missionskrets i Göteborg från H. Ö. & A. R. till Böllings underhåll	100:	—
542.	A. D., Jönköping	5:	—
543.	J. J., Maramö, Vernamo	10:	—
544.	F. M. H—r, till kinesiska Biblar och Nya Testamenten	50:	—
	Summa kronor	1,554:	84

Med varmt tack till hvarje gifvare.

»Allenast hos Herren, så har han sagt till mig, är nåd och makt.»

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman, & Co. 1904.

9. Årg. OKT. 1904. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Vicekonung Chang Chitung.
(Se sid. 87).

Innehåll:

Till helig offertjänst. — Redogörelse för verksamheten jan.—juni 1904. — Den som går den vägen o. s. v. — Från hemarbetet. — Brefafdelningen. — Chang Chitung. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Boknytt. — Bönemötena. — Redovisning.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Till helig offertjänst.

Och Aron skall däruppå (på rökelsealtaret) bränna välluktande rökverk. Hvar morgon ... skall han bränna sådant ... Mellan de båda aftonstunderna skall han bränna sådant. Detta skall vara den dagliga rökelsen inför Herrens ansikte bland edra efterkommande, 2 Mos. 30: 7, 8.

Låten eder, äfven I, såsom lefvande stenar uppbyggas till ett andligt hus, till ett heligt prästerskap, för att offra andliga offer, som äro Gud välbehagliga genom Jesus Kristus. 1 Petr. 2: 5.

Då nu tiden är inne att börja de reguljära bönemötena för Kina här i Stockholm, vilja vi åter erinra hvarandra om Guds kallelse till oss att vara ett bönens folk, att det är hans vilja, att rökelsen alltid skall brinna på vårt bönealtare, och att vi, såsom hans präster, alltid skola vara redo att förrätta den heliga offertjänsten inför hans ansikte.

Vi äro nog medvetna om att de närvarande förhållandena särskildt mana oss att »vända vårt ansikte till Herren Gud för att vinnlägga oss om bön och åkallan». Dan. 9: 3. Utvecklingen hastar framåt mot det stora slutmålet, och vi göra väl i att fråga oss själfva: Äro vi redo att ingå i vår del, då Herren kommer? Låta vi oss brukas af husbonden till hans verk?

För att nu särskildt dröja vid Guds kallelse till oss att göra hans namn kändt bland Kinas folk, låt mig åter påpeka, att Herren där gifvit oss ett fält med mer än sex millioner själar, öfver hvilka vi hafva att öfva väktarekall (Hes. 33).

Då vi betänka, huru otillräckliga våra bemödanden varit att föra dessa till Jesus, och huru litet vi på våra knän verkligen kämpat för deras frälsning, känna vi oss uppfordrade att ödmjuka oss inför Herren och bekänna vår skuld.

Kristi rikes fiender utveckla en feberaktig verksamhet i Kina. Tryckpressarne i Shanghai äro i oafbruten verksamhet; de skickligaste bland Kinas lärda unga män sysselsättas med att öfversätta den gudsförnekande och samhällsupplösande litteratur, de erhållit från Europa, och hvilken sedan sättes i händerna på det nyvaknade Kinas kunskapstörstande folk. Ingenting sparas för att sprida detta gift till samhällets alla lager. Må vi bedja Herren om nåd att kunna mera helt helga våra lif och våra resurser åt Herren för hans rike, att vi må kunna hämma den otrons flod, som hotar att fördärfva Kinas folk.

Vi hafva en liten skara, omkring 40 missionärer, som nu står kämpande på vårt fält därute. Böra ej dessa vittnen särskildt ligga oss om hjärtat, då de ju äro våra sändebud bland Kinas folk? De stora krafter, som nu verka i Kina, göra, att deras uppgift blir så mycket svårare än förut. Hvilken andlig urskillning behöfva de ej! Hvilken andlig visdom och kraft kräfves ej i deras verksamhet! De behöfva verkligen stödjas på allt sätt och vida kraftigare än förr.

Vid deras sida står en skara infödda medhjälpare. Deras andliga utveckling, deras fostran och verksamhet hafva en mycket stor betydelse för missionen. Och den kristna församlingen, som Herren satt att vara ett ljus midt i det svarta hedniska mörkret, har ej mindre betydelse. Är det ej vår stora förmån att för dessa våra bröders skull böja våra knän för vår Herre Jesu Kristi Fader?

Några få goss- och flickskolor hafva kunnat öppnas. Barnens fostran är ingen ringa mission och bör påkalla vårt varma intresse och våra brinnande förböner. Bedjen ock, att skolverksamheten må kunna utvidgas, så att den kan möta de trängande behofven.

Såväl missionen som den kinesiska församlingen har flerstädes organiserat särskild evangelistverksamhet med uppgift att nå alla individer på vårt fält med evangelium. Böra ej dessa evangelister få ett stort rum i våra hjärtan och i våra förböner? Vidare behöfva de, som hafva det svåra värfvet att förestå opieasyler, ej minst stöd och hjälp.

Bedjen vidare om medel! Har Herren ej sagt: »Allt silfver och guld är mitt», och har han ej därmed gifvit oss en bestämd anvisning, hvar vi skola hämta, hvad vi behöfva? Bedjen, att Guds folk må få nåd att helga sina gåfvor åt Herren och hans verk, att byggandet på Guds hus ej må lida något afbräck och välsignelsen öfver Guds arfvedel ej må förminskas.

Men på samma gång vi göra våra begär kunniga inför Herren, låtom oss ej glömma att af hjärtat tacka honom för den nåd, han bevisat oss, då han kallat oss till detta verk; att han gifvit sin välsignelse därtill, så att en stor och kraftig dörr öppnats för oss i evangelium; att sanningens ljus blifvit tändt på så många ställen på vårt vidsträckta fält; att vi hafva en så stor skara trogna medtjänare ibland kineserna; att vi förskonats från det fördärfliga inflytandet af den romersk-katolska propagandan, hvilken andra missioner i så hög grad lidit af; att Herren bevarat oss från svårare sorger genom sjukdom och död, att han gifvit löfte om att ej pröfva oss öfver förmågan utan vill i nåd fylla våra behof. Hans trofasthet är vår berömmelse och vårt hopp.

E. Folke.

Redogörelse för verksamheten januari—juni 1904.

Under det nu tilländagångna halfåret har vår verksamhet fått ostördt bedrifvas, och villigheten att höra har öfverallt varit stor.

Från Hanch'eng skrifver broder Bergling, att han i våras utsände 3 kolportörer till norra delen af provinsen, och att de vid sin återkomst meddelade, det de besökt 10 städer med dithörande distrikt och fått predika ordet för oerhörda skaror. Böcker hade sålts för något öfver 16,000 cash (omkring 30 kronor) och en god del bortgifvits. På vissa platser hade myndigheterna hedrat dem öfvermåttan, på andra åter ringaktat dem. De tro med

visshet, att 3 à 4 personer öfvergått från död till lif, ty de voro i tillfälle att se, hurusom de utstodo ej ringa förföljelse för Jesu namns skull.

I Haichow har broder Tjäder under den stora marknaden samt under examen bedrifvit den sedvanliga tältpredikoverksamheten, och i Ishï-distriktet har likaledes under broder Linders ledning en dylik verksamhet pågått.

Den stora marknaden i Hua-I i Tong-cheo-distriktet var ock besökt af en evangelisterskara.

Från Honan-fu skrifver broder Blom, att han och hans medarbetare under den examen, som i april månad pågick under en 14 dagars tid, fingo för flera hundra studerande dagligen predika om Kristus, Guds vishet. Ej så litet böcker spriddes, och de besökandes uppförande var i allmänhet tillfredsställande. Under en del af juni månad pågick »Hsiu-tsai» eller studentexamen. Från Shanghai hade erhållits en del traktater till utdelning bland de studerande, och efter öfverläggning med prefekten beslöts att genom de resp. distriktens skolinspektörer låta tillställa de nygraduerade ett visst antal hvar. Broder Blom besökte personligen inspektörerna och öfverlämnade böckerna till dem. Betydligt intresse har sedan visat sig på grund af denna utdelning.

De sedvanliga predikoturerna ha regelbundet uppehållits, och s. k. stormöten hållits i Haichow, Ruicheng, Puchow, Ishï, Tong-cheo och Iongning, hvarvid tillsammans 12 personer genom dopet upptagits i församlingen.

Den nyöppnade flickskolan i Puchow, Daggryningens andra skola, måste efter endast några veckors fortgång stängas, emedan skarlakansfeberepidemi utbröt, och flera af barnen såväl som lärarinnan angrepos. Herren till pris blef intet lif skördadt, men ett af barnen förde smitta med sig till sitt hem med den påföljd, att ett annat barn insjuknade och dog.

I Hoiang har ny verksamhet börjat.

Hoiang är en stad, belägen midt emellan Hanch'eng och Tong-cheo. Arbetet är mycket lofvande, och redan från början har folket visat mycket förtroende.

I våra systrar, fröknarna M. Ramsten och Ida Andersson, samt i broder Nathanael Högman har missionen fått en välbehöflig förstärkning.

Hälsotillståndet har varit någorlunda tillfredsställande. Mest pröfvade hafva syskonen Berglings och Hahnes varit.

Dessutom hafva systrarna Prytz, Bengtsson och Lagergren samt broder Bölling varit mer eller mindre klena. Fröken Lagergren vistas f. n. i Shanghai, där hon undergår läkarebehandling. Syster Sekine Sandberg har med framgång opererats af läkare i Tayuen-fu för en svulst i bröstet.

För all Herrens nåd och tuktan vilja vi hembära honom, som allena är värd ära, tack och lof!

Tong-cheo-fu i juli 1904.

August Berg.

»Den som går den vägen, huru oförståndiga de än må vara, skall icke löpa vilse.»

Ps. 35: 8.

Det var sommaren 1895. Vi tillbragte de hetaste månaderna i några grottor på en höjd 3 mil från Tong-cheo-fu. Den första söndagen, vi voro där, kom bland andra besökande äfven gamle Ma. Som han på långt håll var släkt till vår lärare, bjödo vi honom kvar på middag, och jag minnes ännu, hurusom vi måste laga särskild mat åt honom, utan olja eller lök uti, ty af religiösa bevekelsegrunder var han vegetarian.

Bekantskapen odlades. Ma började läsa våra böcker, hans tro på afgudarne vacklade, ja, vek helt och hållet; sitt vegetarianska löfte bröt han, och snart kunde han känna frid och fröjd i Jesus. Sommaren 1897 upptogs han genom dopet i församlingen. Gubben Ma har, så säger

Ma.

hans gumma, förut haft ett mycket häftigt lynne, men nu är han foglig och eftergifven.

Hans blotta utseende kommer lätt folk att dra på munnen. Han är en af dessa jovialiska naturer, som man här och där träffar på. Hans lilla tunna fläta sitter på ena sidan af det tjocka hufvudet, och då han tar på sig sina stora brillor — stora som »runda torn» — och öppnar sin ej lilla mun till att sjunga, fullkomligt obekymrad om takt och melodi, då är det ej underligt, att »det unga Kina» har svårt att hålla sig allvarsamt, ty det drar i mungiporna äfven på det »gamla Sverige».

Men Ma har hjärtat på rätta stället. »Alla gifva honom godt vittnesbörd.» »Den gubben är präktig! Vore blott alla som han!» o. s. v. Så hör man ofta de troende säga.

Han bor nära intill en köping, $2^1/_2$ mil härifrån. Dit brukar han ofta gå, och då han går in genom östra porten, börjar han slå på en» gong-gong» och sjunger en af honom själf författad sång af ungefär följande lydelse:

»Lofva Herren, lofva Herren!
Jesus bor i hjärtat, djäfvulen är utanför.
Förtrösta på Jesus, och djäfvulen kan ej komma,
Frälsning, nåd och ära vare Herren!»

Kommen till västra porten »gör han helt om» och fortsätter på samma sätt, men nu sjungande en sång, hvars hufvudsakliga innehåll är, att frälsningen är i Jesu blod.

Många le åt gubben och kalla honom »tokig»; andra säga: »den gubben är ej tokig». Själf säger han: »folk kalla mig tokig, men det bryr jag mig ej om. I Matt. 5:te kap. står det ju: 'saliga ären I, när de försmäda och förfölja eder och, ljugande, säga allt ondt mot eder för min skull'». Sin hustru, 62 år gammal, och sin svägerska, 70 år gammal, samt en 40-årig kvinna har han fått med sig, och det var riktigt rörande bevittna, med hvilket allvar de följde med på hans tillsägelse: »nu ska vi sju gånger sjunga: 'Lofva Herren'»! Och där sitta de gamla och sjunga sin lilla sång sju gånger, under det vi mycket undra på just det antalet. Så upplyser Ma mig, att i Ps. 119: 164 står det: »sju resor om dagen lofvar jag dig för din rättfärdighets rätter».

Hans frågor i andliga ting väcka ofta litet munterhet. En gång tillfrågade han en annan troende, om *själen har tänder!* »Nej, det har den inte», blef svaret. »Jo, men det tror jag den har», sade Ma, »ty det står: »där skall varda gråt och *tandagnisslan*»!

När jag sist träffade honom, sade han, då vi sutto tillsamman i förtroligt samtal: »Då jag sist var i staden, sade ni till mig, att jag blifvit mager. Jag undrade mycket, hvad ni menade, ty det var nog någon *lärdom* i det! Men nu tror jag, att jag förstår det. Ni menade helt visst, att jag väntat så på Jesu återkomst, att jag blifvit mager, eller hur?» Och så log han ett så soligt, bredt leende öfver sin förmenta skarpsinnighet, att jag måste le med och på så sätt kunde undgå att rycka honom ur hans illusioner. Under de dagar, vi voro i hans hem, nog gjorde han, hvad han kunde, för att folket i hans för öfrigt ej stora by skulle komma till våra möten. Han gick från hus till hus och slog på sin kopparplåt, inbjudande dem att komma, men många kommo ej.

Käre gamle Ma! Nog är du mycket ofullkomlig, men det har blifvit så stort för mig, att det heter om dem, som gå på den »banade stigen» och den »heliga vägen»: »huru oförståndiga de än må vara, *skola de icke löpa vilse*».

»Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, att du har dolt detta för visa och kloka, och uppenbarat det för enfaldiga.» Matt. 11: 25.

»När ditt ord upplåtes, gifver det ljus och gör de enfaldiga visa.» Ps. 119: 130. *August Berg.*

Från hemarbetet.

S. M. K:s höstmöte i Kumla.

»Det var en god idé», tänkte och sade flera missionens vänner, då de fingo höra, att höstmötet var bestämdt att hållas i Kumla. Förutom af andra skäl var nog detta godt särskildt därför, att den syster, som skulle såsom missionär afskiljas, nämligen fröken Maria Nylin, i Kumla haft sitt hem och ännu där har sin största vänkrets. Lördagen den 17 sept. kl. 8 e. m. samlades vi sålunda till det

första mötet,

som hölls i friförsamlingens lokal, Johanneskyrkan, hvilken godhetsfullt upplåtits. *Missionssekreterare J. Holmgren* inledde mötet med bön och en allvarlig påminnelse om att vi i missionsarbetet, mer än någonsin, måste söka att stå inför Herrens ansikte. »Ja, där måste vi börja», instämde säkerligen mer än en af oss.

Kyrkoherde G. Willén, som tidigare i 11 år varit komminister i Kumla, skildrade för oss, utgående från Kol. 2: 7, lifvet i Kristus. Liksom trädet har tillvaro ej blott under jorden i det fördolda utan ock *ofvan* jord, så är det ock med lifvet i Kristus. Det måste lefvas ej blott i det fördolda utan ock uppenbarligen inför människor.

De uppfordrande orden stärkte i oss längtan efter att än djupare »skjuta rot nedantill» och än mer »bära frukt ofvantill». Till sist talade herr *J. Rinman* om evangelii värde för »den salige Guden», för änglarne och för oss människor.

Gudstjänsten i kyrkan.

Söndagen ingick vacker och strålande. I den underbart klara septemberluften sågos på långt afstånd och från alla håll högtidsklädda skaror närma sig Kumla kyrka. Om under vanliga förhållanden en alltför stor kyrka verkar bra litet inbjudande, och stämningen därför ofta snarare hindrar än främjar hjärtats gudstjänst, så uppskattas utrymmet så mycket mer vid ett tillfälle sådant som detta. Det var en imponerande anblick, då man på orgelläktaren såg ut öfver den stora skara människor, som till sista plats fyllde det stora templet, en af landets största kyrkor. Bakom organisten ordnade sig i en halfcirkel skolbarnen, hvilka med sina rena, klara röster sedan på ett stämningsfullt sätt ledde församlingssången.

Högmässopredikan hölls af *kyrkoherde Willén*, som mest uppehöll sig vid Herrens ord: »Från alla afgudar skall jag rena eder», Hes. 36: 25.

Därefter sjöngs från orgelläktaren en solosång »Missionens ändå», hvaraf härnedan återgifvas ett par versar:

»Ändå, ändå;
Fast tusen års natt fallit folken uppå,
Skall ljuset till världsgränsen hinna
Och mörkret försvinna från jorden ändå.
Ändå, ändå.

»Ändå, ändå;
Fast redskapen äro så svaga och små
Och ofta sin svaghet beklaga,
Guds kraft skall sig te i de svaga ändå.
Ändå, ändå.»

Själfva missionsföredraget hölls af sekreterare *J. Holmgren*. Särskildt framhölls i detta föredrag, hvad som måste hafva rört sig i deras hjärtan, hvilka gåfvo upphof till det upprop, som i Kina sommaren 1903 från 200 församlade missionärer tillställdes de kristna hemländerna. Det var, som om ett eko från fjärran östern nådde oss. Under föredraget framhölls i synnerhet, att det i Guds rike är Guds afsikter, som skola förverkligas, och vikten af att vi i allt vårt missionsarbete ledas af den Helige Ande.

Högtidsstunden

kunna vi väl kalla mötet på e. m., som tog sin början kl. 3 i Johanneskyrkan. Att intresset för särskildt denna stund var stort, var tydligt af de långt före mötets början besatta platserna.

Kristi ord: »En god gärning har hon gjort mot mig» lades till grund för det första föredraget, som hölls af herr *Rinman*. Därvid framhölls skillnaden emellan att i missionsarbetet fråga: »För hvilket ändamål?» eller

»För hvems skull?» Kärleken till Jesus själf sprider i både vårt eget och andras lif en vällukt, som i motsats till nardusdoften aldrig förflyktigar.

Af missionssekreteraren ställdes nu några afskedsord till den syster, som skulle afskiljas. »Jag hjälper dig», var det Herrens eget löfte, som gafs henne, ett ord, som i sanning kan skänka ljusa utsikter åt hvarje förhoppning och förläna heligt allvar åt hvarje uppgift i en blifvande missionärs lif. Under bön och händers påläggning afskildes därpå fröken Nylin för sitt blifvande kall.

Sådana ögonblick ha ej blott den rikaste betydelse för den, som afskiljes, utan ock för de församlade. Den, som skrifver dessa rader, räknar sitt uppvaknande till intresse för Guds rike bland hedningarna från en sådan missionärsafskiljning 1892, en stund, som efterlämnade intryck, hvilka svårligen någonsin kunna förblekna.

Af *kyrkoherde Willén* yttrades nu några ord till den utgående. Det var en konfirmationslärares ord till ett sitt f. d. nattvardsbarn. »Kära Maria, du har en gång varit liten och låg då i din moders famn. Nu hvilar du ej lekamligen där; du är för stor och famnen för liten, men i Jesu famn hvilar du; den famnen är stor nog för dig, och du är liten nog för den. Ack, hvad man har det godt i Jesu famn, blott man är liten!» Så ungefär föllo sig orden.

Bland de uttalanden, som sedan gjordes, erinra vi oss lifligast de ord, som *skolläraren Nylin* ställde till sin dotter. Han framträdde under djup rörelse och yttrade bland annat: »I ären dyrt köpta; så prisen nu Gud i eder kropp och i eder anda, hvilka tillhöra Gud. Ett sådant ord från Herren påkallar ett svar från oss. Kan du väl gifva Herren ett bättre svar än detta: Si, Herrens tjänarinna! Varde mig efter ditt tal».

Så kom den afskildas tur att uttala sig om det, som låg hennes hjärta nära. Hvad hon i samband med sin kallelse och utbildning till missionär erfarit, ansåg hon sig bäst uttrycka med orden: »Såsom en örn väcker upp sitt bo... så ledde Herren honom, han allena». Det syntes henne, som om »Herren allena» på ett omedelbart sätt ej blott uppväckt henne utan ock vakande sväfvat öfver och burit henne under allt det, som hört till öfningstiden.

Skördesången: »Berga skörden in», sjöngs af en sångkör, och i anslutning därtill höll *ingeniör K. G. Magnusson* afslutningsföredrag. Han talade allvarligt och uppmuntrande om huru kärfvarna blifva dyrbarare, allt eftersom såningsarbetet kostat oss tårar.

Herren rene oss i våra uppsåt, tvinge oss med sin kärlek och göre oss villiga i det praktiska tjänandet!

En deltagare.

Brefafdelningen

Han-ch'eng via Tayuen-fu & Yuincheng North China.

Den 20/7 04.

I Herren älskade missionsvänner!

Nåd och frid!

— — *»De komma med glädje och bära sina kärfvar.»*

Att äfven missionsarbetet har sina svårigheter, förstår nog hvarje missionsvän. Hvad oss missionärer i Han-ch'eng angår, har detta år särskildt varit rikt på pröfningar af hvarjehanda slag. Ingenting har dock gjort mig så ondt som att se en vår gamle mångårige trotjänare och äfven lokalpredikant falla i synd och i sitt fall draga med sig tvenne andra församlingsmedlemmar. Vidare har Herren tagit hem till sig tre medlemmar, af hvilka två ibland tjänade oss som evangelister och kolportörer.

I början af denna månad hade vi vårt missionsmöte, som varade i 3 dagar. Därunder hade vi den stora glädjen att i församlingen genom dopet få upptaga 12 nya medlemmar, 6 manliga och 6 kvinnliga. Äfven bland dem voro ett par, om hvilka vi tro, att blott Gud ännu får fostra dem litet, skola de bli oss till hjälp i arbetet. Den ene är en f. d. Iamensekreterare, och den andre är handlande.

På sökarnes lista ha vi ännu 52 namn. Bland dessa personer ha vi utgallrat öfver 20, som vi skola inbjuda till dopklassen i höst. Bedjen för dem såväl som för de öfriga mindre tillfredsställande sökarne, att de må komma helt öfver på Herrens sida!

Vårt missionsmöte skilde sig i öfrigt föga från andra, hvarom vi ofta skrifvit.

V. Vester, som var här på besök, och min nyligen anlände kamrat Högman höllo båda hvar sin predikan, som jag tolkade. Detta var ju något ovanligt. Att icke mindre än 8 mandariner öfvervoro skilda gudstjänster var ju ock en mycket ovanlig syn, som jag för 8 år sedan näppeligen skulle ha trott mig inom ett halft århundrade få bevittna. Tre af de nämnda ämbetsmännen voro af högre rang än platsens högste mandarin och kommo i hans sällskap in i kapellet, just som sången vid det första allmänna mötet började. Samma ögonblick de visade sig i dörren med en del af sin svit, reste sig hela församlingen och förblef stående, ända tills de intagit sina platser. Med ett undantag när lyssnade de alla uppmärksamt. Hufvudtemat vid predikan var: »Alla hafva syndat och äro utan berömmelse inför Gud — och i ingen annan är frälsningen.»

Det var första gången i sitt lif tre, om ej fyra af ämbetsmännen öfvervoro en gudstjänst, och en af dem kom tillbaka till alla allmänna gudstjänster under mötesdagarna. Veckan därpå var marknad i staden. Härvid kom samme ämbetsman och lyssnade gång på gång samt sände om och om igen de predikande bröderna förfriskning. Sistlidne söndag var han här och deltog åter uppmärksamt i dagens båda gudstjänster. Sedan kom han en dag i veckan för att språka med mig och medförde då en present. I gengäld gaf jag honom ett Nytt testamente, fint bundet, och åtskilliga andra för hans räkning utvalda böcker. Mitt intryck af honom är, att han är under Guds Andes kraftiga påverkan. Ack, att han blefve vunnen för Herren! Bedjen därom!

I går afton afslutade jag uppgörelsen om en utstations öppnande i en by vid namn Ü-lin, 40 li (2 sv. mil) härifrån. Från samma by jämte 3—4 byar i dess omedelbara närhet ha vi haft omkring 25 opiepatienter i vår asyl. Dels ibland dem och dels genom dem ha vi vunnit ett tiotal allvarligt intresserade, som vi hoppas genom regelbundna gudstjänster på platsen kunna taga vara på. Huset är hyrdt af vår nuvarande privatlärare på stationen, en genomfin och bildad f. d. konfucianist, som döptes i fjol höst. Med hela sitt hus vill han nu tjäna Herren. De 12 medlemmarna af familjen visa

också alla mer eller mindre intresse för sanningen. Ingen är borta från gudstjänsten, om läraren Uang är hemma.

Det är en stor fördel för oss att få hålla gudstjänster i en af hans gårdar, ty som son till en hög ämbetsman är han mycket aktad. Så långt jag kunnat utforska, har han ett godt namn om sig äfven från sin otrostid. Hela familjen är i allt sitt uppträdande synnerligen respektabel.

Det torde intressera eder att höra något om ett samtal, som vi hade under vårt sista församlingsmöte den tredje mötesdagen.

Jag väckte fråga om, hvad vi skulle göra med vår utstation Liu rï tsuen, där marken fortfarande visade sig hård, trots att vi arbetat där i 8 år. (Huset i denna by var nämligen det första, jag lyckades hyra i distriktet). »Skola vi uppge platsen som hopplös och ägna samma tid och krafter, som vi offrat där, åt en annan mer hoppfull by eller köping i distriktet?» Så lydde frågan. Den väckte bestörtning. Det var också min afsikt. Jag ville lära medarbetarne och församlingen den läxan, att vi predikade icke, för att det skulle predikas, utan för att väcka själar från syndaslummern och föra dem till Kristus. Samtalet blef lifligt. Den förste, som begärde ordet, var skolläraren Hsiin, nu mera evangelist hos systrarna i Hoiang. Han är den enda troende, vi ha från Liu rï tsuen, har sitt hem vägg om vägg med vårt hus och var medelman vid dess hyrande. Han bad därför så innerligt för platsen. Med undantag af en af kolportörerna, som för en kort tid sedan nekade att gå dit och predika på den grund, att han ansåg sig ha för liten tro för att kunna uträtta något på en sådan plats, skulle alla de öfrigas önskan kunna sammanfattas i vingårdsmannens bön: »Låt trädet stå ännu ett år, så vill jag grafva omkring det och göda det. Törhända bär det sedan frukt, hvarom icke, hugg det bort.»

Det har mycket gladt mig att under de två härpå följande söndagarna höra, med hvilken ifver *församlingen* begärt förböner för Liu rï tsuen. Sålunda är mitt hopp för denna plats större nu, än det någonsin varit, ty på gemensam hjärtebön har jag alltid funnit, att Herren svarat. Ja, vi kunna säga, att svaret redan börjat komma, ty vid andra gudstjänstens slut sistlidne söndag kom en man från Liu rï tsuen, hvilken varit närvarande, och bad att få bli antecknad som sökare, ty hans fasta beslut var, sade han, att bli en kristen. Så köpte han sig en sångbok. Var det icke en bönhörelse lik Elias: »af en hands storlek»?

Glömmen nu ej att bedja för Han-ch'eng och Hoiang med dithörande utstationer: Liu rï tsuen, Si-Üen och Ü-lin!

De innerligaste hälsningar!

Tillgifnast i Herren
Eder ringe medtjänare
Rob. Bergling.

Arbetet bland kvinnorna i Tong-cheo-distriktet.

»*Ur töcken och mörker skola de blindes ögon se.*» Es. 29: 18.

Dessa ord kommo så lefvande för mig, då jag tänkte skrifva några ord om den bibelkurs, som vi den förflutna veckan haft här i Tong-cheo. Töcken och mörker hvila i sanning öfver hednakvinnors hjärtan, men för den lilla skara, som vi hade samlad här, har redan ljuset börjat lysa, och i tro och hopp till Gud säga vi: »de blindas ögon *skola* se» — se Sonen och lefva!

Sedan vår kära syster, fröken Hallin, hade kommit hit för att hjälpa oss, sände vi bud till kvinnorna — fri skjuts skulle de få, men ett visst mått hvete för hvarje dag skulle de hafva med sig. Ledsamt nog blefvo alla, som bodde på andra sidan om floden, genom dennas öfversvämning hindrade att komma. Men några kommo dels från andra platser, dels från staden. Och Herren Jesus kom och välsignade oss. Kvinnorna voro så snälla, flitiga och ifriga att lära från tidigt på morgonen till sent på aftonen. Utom herr Bergs morgonbön i kapellet hade vi fyra klasser om dagen, två ledda af fröken Hallin och två af mig. Kvinnorna fingo omväxlande höra berättelser ur gamla och nya testamentet, och så läste de katekesen — ja, den hade de nästan ständigt i handen, men det är ju ej lätt för den, som ej kan läsa. Det var en riktig glädje att undervisa dem och söka draga deras blickar till honom, som lofvat leda de oförståndiga och mätta de hungriga. En gammal gumma hade särskildt svårt att minnas, hvad hon hört. En dag, då jag slutat, säger hon helt bestämdt: »Jag skall icke äta i dag.» »Men hvarför icke det?» Ett uttryck af bekymmer lägrade sig öfver hennes rynkiga ansikte, då hon sade: »Jo, ty så snart jag ätit, glömmer jag, hvad ni berättat för mig.» De andra kvinnorna logo, men jag sökte visa henne »en högre väg», och under bönen hörde jag henne gång på gång hviska: »Hjälp mitt minne, hjälp mitt minne!» — Hennes syster är så klok och vaken, har, ehuru hon är 53 år gammal, lärt sig läsa rätt bra. Huru mycket arbete och uthållighet detta fordrar, är kanske ej lätt att fatta. Hennes lärare har varit gamle »gubben Ma», som visst är bekant för de flesta af S. L:s läsare. Han fick ock vara med i klasserna, är ofantligt komisk med sina stora, runda glasögon och sitt hjärtliga skratt. Kanske kunde man om honom säga: »ett dåligt hufvud hade han, men hjärtat, det var godt», ty vid många tillfällen har gubben visat en stark och enfaldig tro, som visst kanske kan komma vår på skam. Om aftnarna sutto de alla ute på gården i månskenet, sjöngo eller pratade. Söndagen kommo många kvinnor från staden, ordet såddes, och nu vänta vi skörden från honom, som *gifver växten.*

I staden fortsätta vi med våra husbesök och äro så tacksamma att nu särskildt få lägga *kvinnoarbetet i Tong-cheo-distriktet* på bedjande missionsvänners hjärtan.

»Förtröttas ej, så länge dagen räcker
Att så din säd! Det är ej fåfängt, nej,
En gång, när evighetens morgon bräcker,
Den spirat upp till skörd — förtröttas ej!»

Många hjärtliga hälsningar till alla, som med oss bedja och arbeta för detta folk!

Tong-cheo den 27 juli 1904.

Jane af Sandeberg.

* * *

»Förpoststrider.»

Snart har en månad gått, sedan A. Ericsson och jag flyttade in i vår sommarlägenhet här i Hsie-tsuen. Denna stora by är eder icke obekant. I min hustrus sista bref, skrifvet blott några månader före hennes hemförlofning, skildras befolkningens ställning till evangelium

och det intryck, första besöket af missionärer syntes utöfva på sinnena. Vid några påföljande besök har jag funnit ställningen så ändra sig till vår förmån, att jag till sist beslöt mig för att här tillbringa sommaren.

Att få hyra en lägenhet var nu ingen svårighet; värre var att få en, som passade för både oss och verksamheten. Vi fingo till slut en grottlägenhet och hafva det nu svalt och godt. I ett gästrum strax innanför porten inbjudas de besökande af gästemottagaren. Det är alltför trångt och varmt för att kunna locka många att komma under dagen, men så snart solen har dalat, komma gubbarna med sina pipor för att språka. Sedan vår troende privatlärare kommit hit, känner jag mig mera tillfreds med gästemottagningen. Den tillfällige evangelisten är mycket nitisk och har en stor gåfva att tala till hjärtat, men jag märker, att han ibland brister i tålamod. De besökande göra allehanda frågor, t. ex. om »kvinnolandet», där det skall finnas blott kvinnor; om »det genomborrade bröstets land», där hvarje invånare har ett hål tvärt igenom kroppen, hvarigenom, när man skall ut på en resa, en stång inträdes, så att man bäres på ett par mäns axlar till besparing af annat fortskaffningsmedel. Sådana historier cirkulera öfverallt i trakter, där man ej kommit i närmare beröring med missionärer. I det afseendet visar kinesen en underbar förmåga att tro. Man skulle vara glad, om blott en tiondedel af samma förmåga funnes kvar, då det gäller sanningen. Men hur mången gång känner man sig ej böjd att sluta sitt vittnesbörd till folkmassan med profetens suck: »Hem tror vår predikan?» Dock, vi våga icke låta sucken komma fram; därmed skulle vi uppgifva fältet. Det gäller att i synnerhet på detta område kämpa trons goda kamp. Ty detta är segern, som öfvervinner världen, *vår tro*. Då vi hafva tro, kan Herrens Ande använda vårt vittnesbörd, äfven där vi icke märka det, till att utföra sitt verk, som är att öfverbevisa världen om synd, om rättfärdighet och om dom. Att detta verk i all stillhet pågår, trots alla hinder, få vi dagligen bevittna.

Hvad oss beträffar, ha vi nu fått bevis därpå i en för köttet mindre behaglig gestalt — förföljelse. Första tiden af vår vistelse här fingo vi glädja oss åt mycket stor välvilja icke blott för vår personliga del utan äfven vid vår förkunnelse af Kristus. Flera kommo dagligen till aftonmötena och syntes verkligen fattade af sanningen. Men snart kände jag, att »något låg i luften». De frånvarande mötesbesökarne hade »brådtom i hemmet», hette det, men jag var ej tillfreds. Så fick jag en dag höra, hvad som var å färde. Två illasinnade män hade gjort sig besvär att gå omkring och sätta oss i vanrykte. »Hvad hafva de för sig, då de kväll efter kväll gå ut på fälten? Förstå ni inte, att de äro ute och trolla? Och hvad göra de med äggen, som ni sälja åt dem? Förstå ni inte, att de äro ute och gräfva ned dem i våra grafvar och så störa de gamles ro?» Bevisen syntes åhörarne öfverväldigande; ingen hade heller i början mod att följa efter oss för att själf se, hur det förhöll sig. Det blef tomt på åhörarbänkarna på våra kvällsmöten. Vi klistrade då upp skylt på porten samt traktater både där och ute i byn jämte inbjudning till mötena men allt utan verkan. Våra »vänner» voro och förblefvo borta. Ej underligt, då fienderna på gatan sade: »Nu ha de satt upp tillkännagifvande, att ingen får komma in på gården», och de stackarne, som ej kunde läsa, trodde det.

Herren har emellertid hela tiden verkat på sinnena. Icke alla ha trott de rykten, som gått. Sista söndagens möten voro talrikt besökta af folk äfven från närliggande byar, och vid kvällsmötet ute i byn (hvarom Ericsson ämnar skrifva) var en stor folkskara samlad. Efter mörkrets inbrott komma »de skriflärde» (graduerade lärare) och sitta timtals i gästrummet, disputerande med våra män. Detta vållar litet svårighet i det fall, att vårt folk nästa dag har svårt att hålla sig vaket vid morgonbönen.

Krisen synes nu nära på vara öfverstånden. De gamla vännerna ha ej kunnat vända sig ifrån oss. »De smäda oss, för att vi gå hit», sade de i går afton. De hade likväl kommit för att få höra mera af de underbara berättelserna om Jesus Kristus. Bedjen för dessa män och kvinnor, att de må få se vägen till lifvet och få nåd att träda in på den!

I går fingo vi inbjudning af hufvudmännen i en by i närheten att på en viss dag komma till dem och predika. »Då», sade budet, »är det bröllop i byn och följaktligen mycket gäster. Vi skola städa och göra i ordning bord och bänkar, blott pastorerna vilja komma». En lärare, som träffat mig i Yuincheng, hälsade särskildt till mig. Vi ämna i Herrens namn gå dit och skola ej behöfva arbeta förgäfves.

»Genom ondt rykte och godt rykte» — så har Guds verk gått fram i världen, och så skall det gå fram, tills Herren kommer. Hvilken tröst att veta, att vårt arbete i evangelium är just det, som världen är mest i behof af! Intet annat kan läka mänsklighetens många svidande sår. Så kunna genom Herrens nåd våra lif bära evighetsfrukt. Å andra sidan, huru offras ej stora gåfvor och medel på sådant, som försvinner. Hvem är vis, att han lägger en god grund för sitt lif, en grund som håller både i denna tiden och i den tillkommande?

I går var det ett år, sedan Herren tog min älskade hustru från mig och från lille Sven. Han har ej svikit något af de löften, som han gaf mig på nödens dag. Nej, han har stått mig trofast bi i allt under det gångna året. Sven är i godt förvar hos mormor, och jag får nu fortsätta min hustrus arbete i denna by. Både Ericsson och jag äro friska och lyckliga i vårt arbete. Isynnerhet glädder jag mig åt det tillfälle, som här erbjudit sig, att åter få upptaga de sedan länge afbrutna språkstudierna.

Hugo Linder.

Chang Chitung.

(Se porträttet på första sidan.)

Kina har trots all sin inre korruption aldrig saknat oegennyttiga patrioter. En sådan är Chang Chitung, vicekonungen öfver provinserna Hupeh och Hunan. I motsats till de flesta andra mandariner har han under sin långa tjänstetid ej riktat sig själf utan i stället användt alla resurser, som stått honom till buds, för fäderneslandets bästa. Oförtrutet har han arbetat på reformer i alla riktningar. Genom byggande af fabriker har han sökt gifva en stimulus till praktisk företagsamhet, och genom inrättande af högre och lägre skolor efter utländskt mönster har han arbetat på att fostra sitt folk för den nya tidens kraf. Han känner väl till Europas kultur och förstår att sätta värde på densamma men håller dock strängt på, att Kina ej skall utan vidare adoptera ut-

ländska system, utan vill, att reformerna skola få nationell karaktär.

Stor beundrare af Confucius inser han ej behofvet af den kristna religionen. Genom sina humana grundsatser blef han dock den, som kraftigast medverkade till att flertalet missionärer räddades undan boxaroroligheterna, och genom sin försynthet och fasthet kan han sägas hafva mest bidragit till, att Kina räddadt utgick ur den stora fara, hvari det då störtades af centralregeringen i Peking.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

Våra bedjande vänner torde uppmärksamma missionär Folkes artikel, sid. 82.

Tacksägelse- och *böneämnen:* De meddelanden, som förekomma sid. 82, 83. — De tolf nydöpta i Hancheng. — De öfriga sökarne på denna station. — Den särskildt omnämnde mandarinen. — Utstationerna Ülin, Liu ri tsuen och Su-Üen, (sid 85, 86). Kvinnoarbetet i Tong-cheo-distriktet (sid. 86). — Arbetet i Hsie-tsuen (sid. 87). —

I förbön må äfven ihågkommas vår syster *Maria Nylin*, som d. 28 sept. afreste från Genua till Shanghai.

Boknytt!

Hans stjärna i Östern.

Illustrerad julkalender, *första årgången*, utkommer om en månad på

Sinims Lands förlag.

Pris: 75 öre.

Denna kalender är af missionärerna på norra Kinas missionsfält såsom en tacksamhetsgärd för kärleksfullt samarbete tillägnad vårt lands missionsvänner.

Rekvisitioner insändas till **Sinims Lands förlag,** Malmtorgsgatan 8. Stockholm.

Vid partirekvisition 25 % rabatt.

Bönemötena

för S. M. K. taga sin början den 11 okt. kl. 7 e. m. å K. F. U. M:s lokal, Norrlandsrummet.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under september månad 1904.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
	Allm. Missionsfonden.		
545.	Onämnd, Tranås, gm K. B.	12: 50	
546.	Öfverlännäs kristl. ungdomsfören. gm J. S., Lökom	25: —	
	Transport	37: 50	
	Transport	37: 50	
547.	M. T—ie	20: —	
548.	K. G. M., Stockholm	10: —	
549.	G. R.	10: —	
550.	Från Kinne & Vedums mfg gm F. G. D.	14: 13	
551.	» Vänner vid Lilla Edet gm E. A.	11: —	
552.	J. Å., Hedemora	50: —	
553.	Tackoffer	30: —	
554.	J. H.	25: —	
555.	Gm R. A.	5: —	
556.	»Ett löfte till Herren»	68: 45	
557.	Den 8 sept. 1904	500: —	
558.	K. E., Bennebol, Knutby	20: —	
559.	Skärstads Östra Arbetsfören.	25: —	
561.	Missionsvänner i Brånsta & Mos till Vesters underhåll gm P. S.	15: —	
562.	O. E., Västerås	25: —	
563.	Småskolebarnen i Wallby, Nerikes Kil gm F. N.	15: —	
564.	A. E., Hånger gm E. S., Jönköping	5: —	
565.	M. F., Ljungby, gm d:o	3: —	
566.	En frimärkssamling gm d:o	2: —	
567.	Från syföreningen i Ryd, Mulseryd gm d:o	75: —	
568.	Söndagsägg från Kumla	10: —	
569.	H. B., Malmö	10: —	
570.	Från Senapskornet gm O. Å., Öfverum	10: —	
571.	Gamleby mfg gm P. T.	30: —	
572.	Okänd gm E. A., Hvetlanda	15: —	
573.	A. B. till E. B:s underhåll	600: —	
574.	Finspongs mfg gm N. E.	25: —	
576.	S. E., Stockholm	10: —	
578.	Snarås mfg gm N. P. P.	30: —	
579.	En vän i Mariestad gm M. T.	1: —	
580.	Tackoffer J. P. O., Norra Via, Kumla	50: —	
581.	M. L., Granby, till Vesters underhåll	10: —	
582.	Säbylunds & Folketorps ungdomsförbund till d:o gm C. J.	25: —	
583.	Kollekter i Kumla gm C. N., Vesta	100: —	
584.	Kollekt i Örebro gm O. A. O., Örebro	24: 54	
585.	Tackoffer den 22 sept.	25: —	
586.	A. C., Nykil, gm C. O. K., Linköping	15: —	
588.	Mor P. O—n gm J. B., Skyttsvemmerlöf	3: —	
589.	A. E. D., Gbg., gm A. R. till Böllings underhåll	500: —	
590.	M. B. gm T—ie	1: —	
591.	A. V., Alingsås	5: —	
592.	F. S., Örebro gm G. B.	6: 43	
593.	H. Ö., Stockholm	500: —	
594.	A. T—r	2: —	
595.	Lilla Sv. Barntidningens Exp., Jönköping	2: —	
596.	Till Agnes Forssbergs underhåll af K. M. A.	400: —	
597.	Maria Harms af Elisabet Gustafssons-fonden gm K. M. A.	20: —	3,396: 05
	Till särskilda ändamål:		
560.	E. O. U. till underhåll af infödd evangelist i Berglings distrikt	50: —	
575.	A. J., Brotorp, till underhåll af en inf. evangelist	150: —	
577.	Gm M. K., Baggetorp, till inf. evangelist åt M. P—n	34: —	
587.	Bibelklassen i K. F. U. K., Malmö, underhåll till flickan Chang Hsui-ning i Yuincheng gm A. P.	45: —	279: —

Summa kr. för sept. 3,675: 05

Under jan.—aug. influtit kronor 40,150: 87

För årets 9 månader kronor 43,825: 92

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Sin nåd skall han gifva dig, när du ropar. Es. 30: 19.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman, & Co. 1904.